

**БОРИМИР ФУРНАДЖИЕВ —
БАРИ
КОНЬОВИЦА
КВАРТАЛ ПО ПОРЪЧКА**

chitanka.info

ПРЕДГОВОР

Написаното по-долу било цинично. Така ми казаха. И реално. Защото цинизмът днес е реализъм. Я вижте телевизията и будката за вестници на ъгъла. Ще става дума за „свирки“, „думкане“, „чукане“ и други неща, които се чуват ежедневно. От устата на депутати, висшисти, бачкатори... и жени. Едно мое наблюдение ми показва, че в 80% от разговорите у нас са вплетени двете теми: да се направи нещо далавера и да се изчука някое ново гадже. Другите 20% от немай-къде са свързани с работа и семейство. Обаче работата в смисъл колко много работим ние, а колко малко плаща оня, шефът. И как толерира други, предимно и основно подлещи.

А в семейството — колко ония, старите, са претенциозни. Хем ги гледаме, хем ще припишат къщата на другия син, оня с оная, от онова село и прочее. А бе действителна действителност. Много го обичам това „а бе“.

Признавам, че за да напиша тези редове, се повлиях много от Кърт Вонегът. И от Хелър също. Дори и от „Ега ти живота“ на оня англичанин с петстотинте плочи. Дето, ако нямаш 500 плочи, не говорел с теб.

Дрън-дрън!

Нека той да беше през 60-те и 70-те години в комунистическа държава, та да го питам как се събират и 20 тави от „Ролинг Стоунс“, през „Кис“, та до Джими Хендрикс. (Той пък умря рано, та лесно се събира.) Та в тия мои писаници ще стане дума и за тези групи. И за ония години. И за много неща. Започвам. Аре, старт!

П.П. Моята издателка Ани се хвана за главата от следното:

— че слагам пълен и кратък член, където си искам;

— че запетайките ги хвърлям ей така, като семе... на нива.

Сигурно е права. Мога да кажа само, че запетайки, тирета и скоби имам кой колкото иска. И в запас имам. Той, читателят, е

интелигентен и знае къде да ги слага. И членът, пълният член, и той си знае къде да се слага. Подлог ли е, той си знае. Така й казах. Да си знае и тя.

Редакторката Жасмин и тя. Бил съм копирал големите автори. Ми нали си признавам. Ама не ме подиграва, като оня, другия автор, дето тя му казва:

— Това си го плагиатствал!

— „От къде?“ — пита оня.

— „Дванадесетте стола“ — му вика Жасмин.

„А-а не“ — отвърща оня — „за сега само маса и шест взехме. Другите за вилата на пролет“.

И такива автори има. Не е шега познавам го лично този.

А аз съм бил пишел грешно. Грешно ама умно. Така й се изрепчих.

(Това за начало. Започвам.)

П.П.П. Имам и една друга идея. Всяка глава от тази книжка да се илюстрира музикално. Как? Така, лесно. Записват се песни и на всяка глава се пуска по едно парче. На първата ще върви най-много според мен *Let it be* — на класиците. А бе всичко от „Битълсите“.

Пусни я и ще видиш как ще се потопиш в атмосферата на ония години. Започвам.

1

Ще се опитам да разкажа за някои събития и моменти от последните години на XX век и началото на тоя, които се случиха в един хубав квартал в град, наречен София. Включени са и случки в друг град — хубав родопски курорт, но пак с действащо лице един от наш'те пичове.

София е столица на България и е хубаво да се живее в нея. От края на 60-те, та чак до 1989 година тя беше столица на една хубава, спокойна, ленива и комунистическо-диктатурна държава. Хората живееха бавно, затворено и скучно. Е, не всички. Бяхме, обаче в бившия социалистически лагер. И това, което правеха гражданите на квартал Коньовица с лекота, беше да пият, понякога и доста често да се сбиват и най-често да влизат в различни сексуални връзки помежду си. А и строяха развития социализъм. Който така и не настъпи. Някой го открадна за себе си.

* * *

Тук се отпива, прави се пауза в разказа и се цитира един от махалата.

Казва се Буги Барабата.

Той много нашумя през 90-те години с групата си „Бараби Блус Бенд“. Как звучи — „Бенд“! Те бяха една банда от трима пичове, влюбени в блуса, и изпяха това:

*Улицата, на която съм израснал и живял,
се спуска стръмно от затвора
и свършва в мръсния канал.
Има 7–8 кръчми,
дето всичките пари*

*смело влагаше баща ми,
за да порка до зори.*

Става въпрос в тази блус за „Димитър Петков“ — булеварда и пазара, дето вярно имаше поне четири кръчми и се пиеше ракия, мастика и коняк „Екстра“. Водката и сега не е на мода там.

(Продължаваме за сексуалните връзки на махалата.)

А се правеха различни сексуални връзки между хората по една проста причина. Нямахме какво друго да правят. Не можеха да пътуват в чужбина. Нямаха частен бизнес, всичко беше държавно. Работеше се в държавни предприятия и учреждения, заплатата беше фиксирана без оглед бачкаш ли, или не. Нямахме звукозаписни студия, та да се родят местните битълси или новите „Лед Цепелин“. Все пак имаше доста информация, идваща от Запада — особено в София.

Та в този град, в този район, бивша махала Коньовица, имаше най-разнородни хора. С годините те се бяха омешали много яко. Бежанци от Македония обитаваха къщи или апартаменти съвместно с арменци, евреи и цигани. Старите софиянци, а и всички живееха в къщи на по два етаж, с малки, но доволно разхвърляни дворчета от по 300–400 метра, където винаги имаше място и за един „Москвич“ или стара „Варшава“. За незнаещите: това са марки автомобили, аналогът на кадилаците на Елвис, но в нашите условия.

Всъщност в Коньовица имаше няколко основни оси на движение. Едната беше цялата „Пиротска“ — от булевард „Христо Ботев“ до градинката на „Света Троица“. И дори нагоре към Западния парк и Гевгелийския квартал, където живееха пичове, както казваше Любо. Когато бутаха къщичките около тройката и Трета градска, даваха апартаменти все в Западния парк.

За движение в Коньовица се използваша два трамвая, почти винаги безплатно, ако не те хванат — десетката и тройката. Такси рядко се взимаше по финансови причини.

Другата точка беше пазарът „Димитър Петков“. Там ставаха срещи на барабите, които бяха свили нещо отнякъде през нощта и бързаха да се освободят от него. Но за нас легендите си оставаха

кръчмите. „Сивият кон“, „Грите смока“ и още две-три, които се знаеха по имената на собствениците: бай Симо Мастиката, при Петела или при Хубавата Ленче (Големите цици).

Хората, без да искат, подсъзнателно изпитват нужда и се събират в сдружения, тайфи, банди, партии, фондации — все едно и също. Има си винаги един неформален лидер, обикновено с три-четири години по-голям. От него се учи много. И ако той сколаса да е висшист, да не пие и да има безброй любовни похождения — пишете нашия Любо. И нашата тайфа. От Коньовица.

За да има повествование, трябва да има налице три важни неща: действащи лица, място на действието и сюжетна линия — аджеба какво ще действат тия хора. А и място за срещи, секс, лъжи, фукни и видео. (Това беше от един филм.) Това място за нас беше кръчмата „Сивият кон“. В произведенията на всеки голям наш автор кръчмата съществува като основна арена — Йовков, Елин Пелин, Мърквичка. (Това за знаещите). И нашата тайфа имаше общ живот в нашата махала Коньовица.

А лидера си ни беше Любо.

2. ЛЮБО

(Тук може да се пусне *Up Around the Bend* на „Кридънс“ за фон.)

В една от ония къщи с малките дворове на ъгъла на бул. „Стамболийски“ и ул. „Странджа“ живееше Любо. Тази книга фактически е за него. И спомените, които той остави и оставя у автора и другите пичове.

Любо беше нашият сексуален кумир. Големият плюс му беше, че приличаше на Белмондо. И му викахме Борсалино, по филма. В края на 60-те Любо беше в силните години между „Ролинг Стоунс“ и трите пъти до обед. А това, че три пъти прави секс с Марчела, си е факт, потвърден от Сашо. И то до обед. И то между 9 и 13 часа. И то сериозни пъти (ние си ги наричаме текове). Защото Сашо е бил в другата стая. А е бил в другата стая, защото си е бил вкъщи. И е броил колко пъти Любо ще иде да пикае и Марчела — и тя. А тия неща се чуват. Не е могъл да види нищо, защото Любо го бил заключил с влизането у тях, така че Сашо прекарал 5 часа заключен в собствения си дом, в собствената си стая. Заключен, щото Любо изпратил Марчела до „Възраждане“ и пушили по една цигара в градинката срещу автогара „Запад“ (тогава тя беше на „Възраждане“) и забравил да отключи Сашо. От немай-къде Сашо започнал да чете, та после изкара отличен по история на БКП в Университета. Мисля, че също е бил възбуден и е онанирал веднъж. На Марчела. Но по онова време всички го правехме и никой не си признаваше. И то предимно на нея. Тя си заслужаваше, защото беше копие на Бриджит Бардо от същите години и всички мъже днес между 50 и 65 години знаят за какво става дума. Това, че Любо я притежаваше, като че ли беше естествено, но важно беше как стана така, че да я има. Да я свали, да му стане гадже, бамбина, маце и пр., тоест *негово момиче*. Любо нямаше някаква особена тайна.

Имаше способности, хватки, „пинизи“, но основното е, че беше умен в тоя занаят — жените. Той не криеше разни тайни. „Да покориш една

жена душевно е най-голямата временна, макар и малка победа“, обичаше да казва.

Дрън-дрън, то си идва отвътре. Който си го може, си го може.

Ето обаче и някои основни правила на Любо:

Първо правило: да си винаги интересен и знаещ.

Пример. Попадаш в компания на студенти от Университета и говорят за Достоевски. Ти не знаеш и бъкел за тоя. И отклоняваш разговора. Какво правиш обаче на следващия ден? Бегом в библиотеката и взимаш всичко от литературните анализи върху творчеството на Достоевски. Вярно, че за три дни прочиташ 90 страници, обаче по-лесно ли е да се потиш върху „Братя Карамазови“ или „Идиот“? Четенето не беше от най-силните ни страни по онова време. Ама заради тия пусти момичета на какви ли не мъки се подлагахме. Дори Симо от „Позитано“ беше научил половин стихотворение заради едно момиче — почти два цели куплета. Лошото беше, че и малко фъфлеше завалията, та нищо не му се разбираше.

Второ правило: Любо винаги беше чист. Той въведе сутрешното къпане и закуската в нашата неформална банда.

„Не знаеш, братко, къде ще те срещне ситуацията“, казваше. „Сутрин трябва да се намериш наяден, изкъпан, с чисти дрехи, щото знае ли човек к’во го чака“.

Трето правило: винаги носеше цигари и запалка. Скъпите цигари тогава бяха „Папастратос“, и „Кент“. Обаче Любо имаше филтровите „Стюардеса“. По му вървели, така казваше (а си беше истина, че хронично няхахме пари).

И запалка с бензин! Беше си тогава модно да се пуши. А и една цигара ти дава 7–8 минути време. За разговор. Минутите Любо ги беше засичал. И тук идваше основното правило за покоряване на едно момиче. Много говорене. Да я стъписаш, шашнеш и превземаш с изненада. Една жена си иска говорене. И Любо говореше. Всички сме се шашвали как прескача от тема на тема. Като прочетеше нещо ново, винаги въртеше сучеше и го вмъкваше. Мешаше „Битълсите“ с папата и бригадирското движение с Че Гевара. За к’во му беше да вкарва Че Гевара в движението, не знам. Беше изкарал теорията, че оня бил в Боливия на бригада и направил революция. Те не искали да работят — онези, боливийците, но той загинал, човекът, и те го турили на знамето си. И станали бригадири. И пак не работили, обаче имали кумир. Тая

легенда показва колко бяхме неинформирани по онова време дори за комунистическите лидери по света. А бе щом Симо каза, че „Битълсите“ били четирима братя от Лондон...

Веднъж Любо изкара дори комунизма десен строй пред една чехкиня на морето — само и само да я думне (т.е. да спи с нея). Често казваше, докато ядеше поредната баничка: „Ей така — гладните да нахраним, загорелите да оправим и жадните да почерпим с по една бира“. Дълго време беше студент в икономическия. Три години изкара във втори курс, в трети — две, но това не му пречеше да ходи като спасител на морето през лятото. Там научи и перфектен западен език, с който се разбираше идеално с рускини, чехкини и немкини. Езикът вървеше само на морето, съдържаше около сто думи и сто жеста с двете ръце. За среща се казваше класическият монолог, който винаги се разбираше от всички:

„Панимайш, ферщайн, маце, андърстен. Ундер Казиното, в бара в шест, сикс часа тудей, ивнинг, панимайш. Дринк виски с кашу, ферщайн?“

Това дълго изречение се придружаваше с недвусмислено почукване по часовника на цифрата шест, като се сочеше казиното. То на него си пишеше БАР и всичко ставаше ясно.

Освен това на Любо принадлежи и теорията на баш любовника, че и мъжът трябва да има няколкодневен цикъл за почивка. „Защото да си починел, партньорките да си знаели и да не го търсят за секс, а и най-важното — да си подреди срещите човек за следващите седмици до следващия цикъл.“

Така било природно справедливо. Може на някой да му се струва изхвърляне, но когато навлязохме в живота, имаше случаи да ти писне от срещи с жени и да ти се иска чисто мъжка компания за риба.

По едно време Любо донесе една китара и това стана новото му увлечение. Историята тръгна от някакво момче, дете го запознало с Гошо Минчев. Като се запознали и той — Гошо, не Любо, му изсвирил една песен, нашият направо се шашнал. Това станало някъде в Лозенец, дете не го обичахме тоя квартал. А не го обичахме по причина, че Любо беше ял боя там от трима гъзари. Те били гъзари, защото имали нови дънки и Любо си стоял най-мирно с едно момиче. И ония го попитали:

— Колко е часът?

И Любо, като им казал най-спокойно и с тих глас колко е, те му се били изрепчили: „Я си е... майката!“ И станал боят. После се разбра, че не било точно така. Ние си знаехме, че нашият си е драка и се бие, за да се покаже на гаджето. Ония наистина го попитали колко е часът, но Любо им казал: „А бе я си е... майките“.

Вярно е, че не го биеха често, защото той си беше роден дипломат и любовник. Има такъв тип мъже — още от осемнайсетгодишнината си се оформят коцкари. Та Любо има пръст Малкия Митко да научи китарата и после да иде в състава на Лили Иванова. Щото Любо не я научи. Дрънкаше 2–3 парчета на „Кридънс“, но и това му стигаше. В ония времена не се искаше да си много задълбочен. Трябваше да си универсален. По се котираше от всичко да разбираш. Явно момичетата харесваха хвърлената накуп приказка. Да потънат в двата кубика думи и да изплуват, хванали се за услужливо протегнатата ръка на любимия — в повечето случаи Любо.

Всъщност нашият приятел имаше много принципи за омайване на момичета, но не всички се прилагаха, а и много си интерпретираха в момента. Например лекцията за подаването на ръка, която ни изнесе една вечер в градинката до черквата „Св. Никола“.

ТЕОРИЯ НА ЛЮБО ЗА ТРАМВАЯ

Пътуваш с момиче в трамвая. И я „сваляш“. Спира трамваят, ти слизаш и подаваш ръка на дамата. Обикновено се подава лявата ръка, защото естествено вратата ти остава вляво. И тук е номерът на нашия човек. Той подава дясната. Момичето слиза и Любо нежно го подхваща през талията с лявата, за да слезе. И уж случайно плъзга ръката си по-надолу. И то като безименното пръстче е разперено. За да стигне максимално надолу към цепката, дете разделя двете половини на дупето. А бе и по-нагоре да спре, пак е уж случайно. То е цяла акция. И тест. Ако тя реагира по-остро на това опипване (той го нарича обарване), веднага ставаш по-внимателен. И се включва нещо по-интелектуално. Сартър, Камю и прочее. А бе все имена, прочетени в някои случаен брой на „Литературен фронт“.

* * *

В ония години обаче нещото, което издигаше един човек до личност в рамките на столицата, бяха плочите. Плочите бяха това, което те правеше значим в очите на околните. Помня, че имаше едно момче от Лозенец, приятел на Весо Червото. Та това момче идваше няколко съботи поред в махалата и се фукаше с „Цепелин II“. И уж случайно все ломотеше нещо уж на английски като: юнит, фулет, ливинг, ловинг и тям подобни. Уж случайно не казваше китара, а кухарка, не струни, а жици. Така се перчеше, че ти идваше да го праснеш, та да не пита що го биеш.

Още се носят легенди за Миро, дето беше скрил плочата за Гунди и Котков в гащите си, отзад. Не смеел да седне завалията в рейса от Ниш до Калотина, та и колко зор и шубе изкарал да я пренесе.

В края на 60-те на родителите на Любо им дадоха апартамент в Западния парк. Празен, но приятелят ни го обзаведе набързо със стари кушетки и започнахме там да се събираме вече по-отбрани хора. Направихме си тайфа. И започнаха купони. На плочи, цигари и коняк — водката не беше на мода. И момичета в къси поли. Тези момичета приличаха или на Джейн Фонда, или на Бриджит Бардо. Те можеха да припяват само припева на „Хей Джуд“ — оня дългия с на-на-на, но бяха момичета, дето такива мокри сънища предизвикваха, че и досега се помнят. И те останаха в спомена. Добре че не се оженихме за тях. Така те останаха нашите богини. Такива феи никога не трябва да срещаш после в живота, защото да се разруши мит е жестоко.

Между впрочем Любо имаше цяла изградена стройна теория за своите похождения с млади девойки, както се изразяваше сам. Тя беше следната.

ТЕОРИЯ НА ЛЮБО ЗА ЖИВОТА И ГАДЖЕТАТА

Човек активно живее, след като навърши 20 години, когато излезе от казармата. Тогава се ходеше две години в казармата. Значи до 60 години човек има 40 години чисто време да ходи/движи, чука, думка жени, девойки и всякакъв хубав свят. Значи, за да не е разпилян мъжът, трябва да си има строго изработена система. Както викаше взводният: „До клозета да идеш да пикаш, войникът тебе под строй да го прави“.

Та значи, взимаме тези 40 години и ги раздробяваме на месеци, стават 480 месеца. Дробиме ги на седмици и се получават 1 920

седмици. (Колко малко!!!)

Средно трябва да се правят по 2 сексуални срещи на седмица — получават се 3 840 пъти (тека, оргазма, чукания и т.н.).

За да има една връзка истинска стойност, Любо беше изчислил — никой не знае как, че му трябва 30 пъти осъществяване на полова близост. Какъв израз — „полова близост“. Обичаше ги нашият тия лафове. След трийсетия път се получавало виждаш ли, лека умора в отношенията, привикване и настъпвала скучна сивота. (Скучна сивота — еле израз!) Сивотата във всеки случай действително едва ли е радостна и весела. Та като се направят 30 контакта, може и за 2–3 месеца да стане това, трябва да се мине към друг обект. Защото истинските мъже са малко и бог ни е пратил тук на земята да ощастливим много жени. Та тия 30 пъти, като ги разделиш на ония пъти от общата бройка, се получава, че за 40 години един мъж е длъжен да ощастливи 128 добри девойки. Кое то автоматично прави 3,2 обекта на година. И трябва да се търсят тези красиви, нежни девойки, за да изживеят красивите мигове на любовта.

ДОПЪЛНЕНИЕ КЪМ ТЕОРИЯТА

(ПАК НА ЛЮБО)

В София живеят над 100 000 хубави жени между 20 и 55 години.

Половината да не те харесват, пак остават 50 000. От тях 30 000 са заети, не се получава или се разминават във времето. От останалите 20 000 половината те харесват, но не дотам, че да залетят към теб. Остават 10 000. От тях да вземем половината — 5 000. Половината от тях, обаче, на теб не ти е кеф да ги търсиш. Е, пак остават 2 500, които вече са *твоите* гаджета. От тях 1 000 ще са типажа, дето веднага ще прехвъркне искрата. Пак да ги делим на две поради непредвидени обстоятелства, остават 500. А петстотин, за да ги *уважиш*, ще ти трябва 100 години.

Край на теорията.

Какво беше изчислявал Любо, какво беше смятал, но животът потвърди тази негова теория. Говорил съм с изпечени свалячи, дето достигаха до 120–140 бройки за един 40-годишен активен сексуален

живот. И не лъжеха. Бяха все изпечени мъже, дето и граната да хвърлиш по тях, не се отказваха от чуждата девойка.

СЛУЧКА С ЛЮБО № 1

Едно лято, може би на 75-та, Любо се беше цанил за статист. Правеха един филм някъде в Пазарджишко и на статистите плащаха по 10 лв. на ден, плюс нощувка и храна. Като се знаеше, че един филм се снима поне две години, а един епизод и по 15 дни, добри пари падаха. Нашият беше хубав и доста го снимаха в масовите сцени и то все на преден план. Та чак нашумя. Мислеха по едно време да го правят дубльор на Стефан Данаилов, но той отказа. (Това потвърждава колко сме хубави и скромни всички от Коньовица.)

Та една вечер си пие той коняка на ханчето на разклона за Мало Конаре и идва едно момиче отнякъде. Сяда на неговата маса и направо му казва:

„Другарю Г.“ — тогава беше на другарю, — „искам да съм с вас тази вечер — така, сексуално. Страшно си падам по вас“. Любо зяпва, защото все пак той не е някой известен, но не е и кой да е, а онази го нарича на име, знае, че е с продукцията и направо го шашва с готовността си. То на тая ситуация к’во да се отвърне?

Пият двамата по един малък коняк, вземат салам, хляб и бутилка вино за квартирата и тръгват. Всичко става както си трябва, но интересното е, че Любо, със своя богат опит, се шашва не от двучасовата акция и изненадващите знания на партньорката, а от един факт и той е следният. След като доста време нежно се любат — все пак това е Любо, нашият сексуален кумир, той, за да е наясно, нежно я попитал: „Мило, ти свърши ли?“ На което момичето отвърнало:

„Не-е, аз съм още дивети клас“.

Така казала „дивети“.

Значи, това нашият не го е очаквал и се опулил вътрешно. А той, като се опулваше вътрешно, и му идваха теории.

ТЕОРИЯ НА ЛЮБО ЗАЩО БОГИНЯТА КАЛИ ИМА ОСЕМ РЪЦЕ И КАК СЕ СТАВА ПЕДЕРАСТ

(ДОСЛОВЕН МОНОЛОГ)

„Значи, това момиче от Пазарджик ме светна. Какви ръце имаше, не знам. Като богинята Кали. Направо ми се видеха осем. С едната пипа корема с другата ти гали подкурието, с третата гърба, а с четвъртата се плъзга към дупето. А-ха да ми направи «три до дупка». А и като задейства и с уста, направо не знаех с какво ме докосва и къде. Е, в тоя момент, братко, ако некой искаше да ме отпори отзад, щех да му дам. Така ме отпусна, че си разтворих всички дупки. Ей, пичове, да знаете, така се става педераст. Сигурно обратните са били големи ебачи в началото. Направо ви казвам — бех си обърнал резбата и т’ва е.

Извод 1. Всяка жена в даден един момент е непредвидима и може да те сбърка.

Извод 2. Много педераста, преди да станат такива, са били страшни ебачи и дори многото жени са ги разглезили. Омръзнало им е да го правят с жени. Опитали са с мъже. Харесало им е и са продължили. Може и да са прави. Аз, Любо, като направя 500 жени, ще опитам и с мъж“.

Край на теорията.

3. МАРИО

(Тук може да се пусне нежно „Би Джийс“, поне десет минути)

С течение на времето в нашата тайфа се явяваха и си отиваха доста хора. Някои обаче си оставаха със старото приятелство и добрата, протегнатата ръка. Един от тях беше Марио.

Марио беше докторът. Приличаше на Руси Чанев, артиста от ония времена във филма „Мера според мера“. Прочее, той учи за доктор 10 години. Беше приет по случайност, без изпит за медицина. А то се случи по следната причина. 1968 година, лятото, две дивизии бяха в Чехословакия да потушат тяхната демокрация. За това са изписани стотици страници. След години целият свят го осъди това потушаване. И на тези войничета, които бяха там, им дадоха възможност да се запишат да следват висше без приемен изпит. Какво излезе от тях после, е друг въпрос, но оттогава е оня лаф: „Като знам какъв съм инженер, не смея да ида на доктор“.

Марио наистина следва точно 10 години и сега е шеф с персонален автомобил на една държавна дирекция. Това е истина и истинското име се пази в редакцията при издателя на този разказ. Той всъщност не беше лош човек и това, че след 5–6 години практика се отдаде на администрация, говори, че беше посвоему умен. Имаше си и изградена теория, когато е работил макар и за малко на кабинет.

ТЕОРИЯТА НА МАРИО ЗА ЛЕКАРСКАТА РАБОТА

Първо. Лекарската професия е чудесна. Работиш в колектив с добри лекари, които винаги могат да ти помогнат, ако се разболееш от нещо, от което не разбираш. И защото не разбираш почти от нищо, направо си е удар в десетката да имаш цял екип доктори под ръка.

Второ. Има десетки хубави и млади сестри под ръка. Ако си гявол, можеш да си „действаш“ с различни „обекти“ и да си сменяш, колкото си искаш.

Трето. Имаш стол за хранене на обяд, барче с кафе и кола и топъл кабинет с кушетка за зимните месеци.

Най-лошото е следното — има пациенти. А бе таман си дошъл сутринта премръзнал в седем и половина, в мъгливия декември, сестрата направила кафенце, колегата нов вестник купил и последни клюки научил и какво: някой чука на вратата. За преглед. А бе нещо го боляло. Ами като става сутрин рано, блъска по трамваите да дойде до поликлиниката — ще го заболи. Всичко ще го заболи.

А бе, човеко, българино, що не си седиш дома?! Стани към единадесет, хапни, пийни кафенце с едно аспириноче и ще ти мине. К'во притесняваш докторите да те преглеждат?! Пък, не дай боже, ако се наложи и инжекция да ти бият. Що ти трябва? Знаеш ли как боли? И то отзад... В един от двата гъза. Да не можеш да седнеш.

Основен извод. В една поликлиника за добрата работа и сплотяването на колектива *пречат пациентите*. Ако ги нямаше, живот щеше да се живее до пенсия.

Както всички новозавършили лекари и Марио беше изпратен по разпределение в провинцията за три години. Беше изпратен в малък, хубав и с по-леки нрави на жителите си град. А причината беше следната: градът беше курортен и лятото много къщи се изпълваха с курортисти. През сезона преминаваха няколко хиляди летовници и нравите бяха по-свободни. Имаше гаджета за „забиване“, както и няколко санаториума, спечелили си славата в лечението на безплодие. Носеше се такава легенда за квартала с езерата, че едно лято дошли 200 млади немкини от ГДР да се лекуват от безплодие. Лежали те, къпали се, припичали се на минералния плаж в близост до санаториума. Вечер се разхождали сами или по двойки в близката борова гора или отсядали в ресторанта до езерата и въздишали с нежен трепет по бъдещите си рожби. И както се казва, Бог чул молбите на мнозина. Връщайки се в родното ГДР (Източна Германия — имаше и такава), много от тях родили прекрасни момченца и момиченца. Наши шофьори, които караха до там тирове, после казваха, че в Лайпциг — от там бяха девойките — срещали няколко от тях с децата им. И какво чудо — децата били леко мургави като родопчани, с живи игриви очички. И много приличали на оня доктор от София и на един друг, наречен с ясното име Киро Секса. Ама много приличали. Само че никой и за миг не си помислял нещо за нещата. Те, хората, не били

такива хора. Единият доктор, другият инженер — а бе мани тия мисли и съмнения, дето се въртели в главите на шофьорите. Всичко било от чистия боров въздух.

Прочее, Марио беше защитил честта на Коньовица в този град. И до днес още се изучават от похвалящите пичове два случая, достойни за почит примери на мъжкото приятелство в „бойни“ условия.

ПЪРВИ СЛУЧАЙ

Инженер Кирил Г., по-известен като Кирчо или Киро Секса, излиза от една квартира до Женската баня. На паркинга до шкодата му се въртят жена му с майка му и явно се озъртат да го „фанат“. Жена му — явно ядосана, с привкус на гняв — все пак по това време той трябва да е на работа в завода на другия край на града. Майка му — притеснена, че нейният пак нещо е сгафил. Кирчо обаче дава назад, казва на Мима (щото бил с нея два часа), че утре „ш’се видат“ при доктора, в кафето на поликлиниката и през задните улички, та у тях. Той винаги имал една ракия, миризлива, под стълбите за алиби. Гълта две глътки и сяда да гледа телевизия, мач.

Ето, след малко жена му се прибира и от вратата го пита къде му е колата:

— А, дадох я на доктора, че неговата нещо била развалена. Та дори аз трябва да я правя с моите момчета в завода и да ида да я взема от тях тая вечер.

Жена му май хваща дикиш, но уж случайно, като тръгва Киро за Доктора, и тя с него.

Звъни той на Марио и още от вратата започва:

— Докторе, абе къде ми е колата, че жената нещо ме ревнува? А я дай и твоята да видим, дето чукала биелата.

А бе ни единият знае какво е биела, ни Марио се сеца какво чука и за к’во да дава колата си, но нали е печен и коньовичар, веднага схваща, че положението е напечено. Трябва да се спасява авер, ятак в занаята, и двамата влизат в гаража на доктора.

— Ти стой тук — казва Киро на жена си и спечелва две минути насаме. Разбрали се двамата за ситуацията: два дни да си разменят колите заради жената на Киро и за общото дело. Разменят ключове, Секса подкарва колата на доктора и всичко на „шест“, обаче Марио взел че забравил на коя баня е колата, а в града има 7 бани във всички

квартали. Тръгнал да ги обикаля вечерта в 10 часа. Като загубил един час и стигнал до втората, се сетил да помисли. И логично се сетил. Киро бил с Мима. „Уважил“ Мима между 14 и 16 часа. Мима има две верни приятелки. С едната в същото време бил Косьо от финансовото — и той от половите братя. Остава Силва, дете мъжът ѝ е в Коми. Къде живее Силва — срещу Женската баня. Явно там е колата.

Този случай показва, че коньовичари и далеч от родната махала пак са умни. Пък макар и доктори.

ВТОРИ СЛУЧАЙ, ДОКАЗВАЩ, ЧЕ ДОКТОР МАРИО Е ПЕЧЕН

(Пуска се нещо рокаджийско от „Стоунс“)

Седял Марио в 23 ч. и гледал телевизия с жена си. Звъннал телефонът. Обаждал му се Киро, че бил закъсал с колата на път № 4. Става докторът и тръгва за път № 4.

Трябва да се направи едно пояснение.

В този родопски град в края на кварталите му имало няколко горски пътя, направени от дърварите. Там, близко, на 1–2 км. от последните къщи, те завивали между боровете и имало малки полянки. За да не се засичат познати коли с „чуждо“, защото те, колите, си се знаели в този малък град на кого са, групата на кръшкачите намерила тези горски пътища. Все пак главният инженер на завода, като изведе една от картонажния цех, звънва на другия инженер, че за един час ще мръдне по път № 5 (най-близкия до завода), та оня — другият инженер, да не заведе в обедната почивка „неговата“ от склада по същия път. Да я води на път № 4, но да звънне на доктора в поликлиниката, че и оня да не заведе някоя на тоя номер.

Щото к'во се случи миналия вторник, баш на 8 март, когато пуснаха целия град по-рано от работа? Онова, новото, дете не го приеха да учи като студентка в Пловдив и му трябва 8 месеца трудов стаж по закона, го хваща Щерьо от Енергото и без да се обади на никого, го води на път № 3 към микроязовира. И там какво да види — още две познати коли. И едната — волгата на втория секретар на партията в града. Оня нямаше навремето свой кабинет, а и в сградата на Комитета някак неудобно било. Напред-назад в калта, насмитане, форсиране, газ към града, та после една седмица тайни срещи и

чертане на нови планове за действие. То и мафията в Италия така тайно не действа.

Та кара нашият до път № 4 и вижда жигулата на Киро заседнала в един гьол. Вътре, на задната седалка, се свила нова личност. Всъщност новата касиерка от новия завод, дето бяха пили кафе преди два дни. Докторът обаче се прави, че не вижда човека в колата и че Киро е уж сам.

(Жените обичат и уважават дискретността страшно много. Покажи, че си дискретен и наполовина си я спечелил.)

Та връзват двамата жигулата, дръпват я и готово.

— Ти ме чакай след 10 мин. на паркинга до „Кристал“ — казва Киро на Марио и отпраща за града.

Докторът не знае за какво, но отива. Чака време колкото за един тек в колата и ето го след малко Секса.

— Извинявай, братче, гьол не гьол, обаче бях много набрал. Нали е ново, чак свет ми се зави, като я карах. А и тя явно се беше навила. К'во да правиш — жени. Дай сега да вържем колите и все едно, че те тегля аз.

Хайде и това правят и се теглят така до дома на Киро. Оня слиза уж да вземе нещо от гаража и Марио го чува да обяснява на жена си:

— Ей, тегля го доктора от дефилето. Закъсал сиромашът след Пазарджик, та — дотук. Ей го кое време стана — полунощ. Тия чехи правят слаби шкодички и т'ва е.

Та това е мъжкото приятелство в ония години, обединено около общия противник — жените. След тригодишното си разпределение Марио се завърна в София, но години след това се носеха приказки за доктора от София, оня с плочите на „Битълсите“, дето направи няколко красиви спомена в живота на няколко жени в един топъл провинциален град. Жени, които сега са вече на 45–50 години и порасналите им дъщери едва ли си дават сметка, че и техните майки са били млади и имат доста богат опит, въпреки че сега го дават морално и осъждат рапа и хип-хопа.

* * *

Няколко години след споменатите случки в една софийска кръчма осъмнаха след солидно запиване следните лица:

1. Дипломиран икономист Любомир Г. с партизански имена: Белмондо, Графа, Борсалино.

2. Доктор, специалист по ... има ли значение какви болести в същата болница, Марио С.

3. Инженер, специалист по разни механики, Стоимен Т. с прякор Големия к...

4. Един музикант, незавършил правист, работещ журналист в младежки вестник, Боби Б.

5. Още един доктор — Васко Р., добър специалист и скромен човек.

6. Ситно Боре — дребен джебчия, куриер в миналото на големите до гаджетата в Банишора.

Кибиците — постоянната клиентела, живеещите в квартала си седели на другите маси. През масата за малко минали и Скобелев, шампионът ни по рали, Буги Барабата, музиканти и други пичове, които пиели по едно и се радвали на нашите приятели.

Срещата станала в известната софийска кръчма „Сивият кон“ и тя — срещата започнала с едноседмична подготовка. Първо, на музиканта Боби Б. му откраднали касетофона от колата. И то на „Найчо Цанов“, почти пред тях.

Те първо му откраднали колата, но понеже старата жигула след триста метра спряла поради падане на гърне, отваряне на заден капак и грохот от страна на мотора като стрелба с автомат, айдучетата се задоволили да свият касетофона. Боби се обадил веднага на авери да му търсят нов, пак, разбира се, краден. Само че Ситно Боре, айдучето на махалата, му поискал услуга — три дни болнични за свой авер. Оня бил за коли в Германия, пък в завода не му давали отпуска. Та музикантът тръгнал към доктора Марио да уреди тоя въпрос. Марио, тоя път обаче, се задърпал за фалшивия болничен. И то защото през последните два месеца бил дал болнични на половината Коньовица, две трети от които направо фалшиви. Така че направил обходна маневра. Обадил се на Силва — сестрата в детски кабинет, тя да се обади на Мариана, сестрата на доктора от ушния кабинет, та оня да даде болничния. Лично Марио не смеел да говори с ушния по една

причина проста. Преди месец си „поискал“ от сестрата на ушния, тя си му „дала“, както си е редно между колеги, обаче оня, ушният, разбрал и бил бесен на Марио.

И бил бесен, защото за една година, откакто нашият работел в болницата, бил имал „чиста младежка дружба“ с над осем сестри и една докторка от Детско отделение. Те, макар да се сърдели, че „мръдва“ и с други, все пак приемали приятелството му, когато той можел да обърне внимание на една или друга. По тая причина много доктори мразели Марио и той все трябвало да прилага разни хитроумни планове. Та когато се разигравала сложната схема за издаване на болничен лист, същия ден се пуснал слух, че има нов икономически директор, който щял да прави ревизия на всички книжа в болницата. Изведнъж кабинетите утихнали и за една седмица в района на Коньовица и гарата всички били здрави. Та Марио, като се видял в безизходица, решил да отиде направо при новия и да го щурмува. Верен на старата коньовичарска поговорка — „Излъжи го, да ти верва“ — той отишъл в администрацията с две-три лъжи под мишница. Какво било учудването му, когато зад масивната дъбова врата видял Любо — Графа, Белмондо, Борсалино и приятеля от махалата. Срещата била задушевна и радостна. Последвали прегръдки, псувни на майка, започващи с „копеле“, „Къде се загуби, бе пич?“ и прочее. Въпросът с болничния, разбира се, бил уреден, но срещу информация. Марио снесъл точни данни на своя кумир от детството си поименно кои „обекти“ в болницата стават за думкане, кои за услуги и на кои мъжете са ревниви и те не смеят да „мръднат“. Тогава се поставило началото на седмичните срещи в петък в „Сивият кон“.

Любо, като тартор, влязъл в ролята на шеф и наредил: да се намерят всички стари копелета от махалата. Всички сигурно са завършили разпределения в провинция, казарма, а някой може и в затвора за малко да е бил. Но трябва да се види „какво става“. Били дошли нови времена. Комунистите паднали, дошло разграбването, т.е. демокрацията.

„И трябва да се обединим, за да оцелеем“. Така говорел Любо и поставил началото на сбирките на старата банда приятели в „Сивият кон“.

„Сивият кон“ си беше класическа кръчма. За интериор имаше дървени маси с битови червени покривки, прани за последен път

сигурно през шейсет и осма година за Фестивала на младежта в София. Винаги имаше още към десет сутринта двама-трима посетители. Те си пиеха скромно по една малка ракия (0,40 лв = 20 цента) и само понякога се псуваха, но така, приятелски, за адет. Вечер беше вече по-шумно. Масите се пълнеха с различни хора заради хубавото шкембе и евтините цени. Няколко пъти беше забелязан и известният карикатурист бате Доньо Донеv. Той беше и тогава скромен и готин човек, който дори и не пиеше концентрат, а само вино. Благодарение на него, това сериозно, за около година над триста души бараби от махалата имат свои шаржове. А Доньо си беше звезда. Въртяха се филмите му, особено „Тримата глупаци“, и беше номер 1. Само дето не беше коньовичар, а живееше към площад „Македония“.

Кръчмата тогава се държеше от бай Ристо, но по едно време се държала от зет му. Но зетят напуснал. И то по каква причина — не можел да крадне.

„Аз, дедо — казал на бай Ристо, — ако вечер не открадна от оборото, не ми се спи. А к'во да крадна от теб, като ти ми даваш цялата каса и ми имаш доверие? Така не се работи. Ще ида на морето“.

По тази причина поръчките в кръчмата идваха бавно, но пък и никой не бързаше. Щом дойдеше първата ракия, можеше да започне благият моабет.

Та Марио търчал цяла седмица да събере старите авери. Срещата се състояла следващата събота. Били запазени две маси и още към четири следобед Ситно Боре бил изпратен да пие една ракия и да чака. Всички се събрали към седем, което дало възможност на Ситно Боре да изпие три ракии, да изяде един шамар и два шута от един коняр, на когото, както се разбра по-късно, му откраднал цигарите и бензиновата запалка, но да дочака геройски приятелите.

Срещата преминала по всички правила на Коньовица. До сутринта се изяли 60 кебапчета, 20 шкембета и се изпило следното количество пиене: 26 ракии, 8 бутилки вино, 15 бири, 20 лимонади, 1 джин и 3 коняка. Бяха „оправени“ според спомени около 150 гаджета, включително 20 чехкини, 3–4 рускини, 1 влашкиня (от Ачо Джендема), 3 сръбкини и една, незнайно откъде намерена, кубинка. Но върхът на вечерта беше разказът на Боби Б. за козата.

ЦИНИЧЕН РАЗКАЗ КАК СЕ „ОПРАВЯ“ КОЗА, КОГА ЧОВЕК Е ЗАГОРЕЛ

(Всичко от Челентано — блажи се)

По едно време имаше една кампания да се заселва Странджа-Сакар с хора от страната, за да се развиел и оня район на родината. По тази причина Боби Б. бил изпратен в Странджа да отразява за софийски вестник изграждането на новата република на младостта. Настанява се той в едно село с осем жители, със затворена черква и училище, но с работеща кръчма. Трима овчари, един транзистор и двама пенсионирани военни старшини обитавали район от петдесет квадратни километра. И никъде не се виждала жена. Имало в града, намиращ се на 38 километра, една сервитьорка и две магазинерки, за които се носели сексуални легенди и които били добри женици и дашни, но все пак доста далече.

И един ден Боби Б. чул, че двама овчари си говорели за нов обект. Единият давал много ясна картина на действието с богатите за оня район изречения от три думи, четири глагола и петнайсет други словосъчетания. Разговорът се водел в кръчмата (къде другаде?), на съседната маса.

„Пръво ша я връжеш, да не бега, и тогава ша я нагласиш отзад. На нея оная работа ѝ е напреко, наравно с дедовия и направо си влаа. И не мръда, ша гледаш да не мръда на лево и десно и бавно ша действаш. И вътре да олабиш, нема се плашиш! Тая нема да фане“.

На Боби Б. този разказ му се сторил много еротичен. Мазохистичният момент с връзването направо изкарал ярки картини на руси каки от „Плейбой“, „Чик“ и „Порно кетс“ и това с напречната вагина много ясно му се представило в съзнанието. Нашият вече се виждал как е с тази неизвестна жена, без да я връзва и как тия овчари си гледат овчарлъка, когато с ужас дочул, че те говорели всъщност за коза. Не за овца, защото овцата била мръсно животно, ядяла от земята, а виж, козата яде само клони и е много чиста и била най-близо до жената.

Боби Б. веднага купил шише ракия и шише мастика и решил да разнищи този въпрос. За репортаж не ставал, но пък бил важен от житейска и полова гледна точка. След като изпили по две-три ракии, картината се изяснила. Оказало се, че по Странджа-Сакар от стари времена самотните овчари по планината практикували содомията. За това се знаело под сурдинка, както и за педерастията. Най-подходящо

било да си имаш коза. Първият път било малко трудно, щото било тясно, но старите майстори използвали мас да си намажели оная работа. Интересно било, че след няколко пъти и козите свиквали и не се дърпали. Знаели си, че сайбията нещо ще прави. Колко им е било кеф, Боби не разбрал. Било се чуло обаче, че към над Лесево една коза след това лижела овчаря за благодарност по лицето и врата. Боби Б. попитал (бил на пет ракии), дали она не си давал и оная работа и там да го лижат, обаче нашите овчари не знаели. Само били чули, че она не давал козата и за москвича на горския. А горският искал да купи оная коза за мляко уж, но те, овচারите, не били вчерашни и знаели она за к'во я иска.

Боби попитал, дали другите кози не ревнували и дали и те не си искали, но овচারите му отговорили, че и това не знаели, но били чули, че кога една коза е доволна, тя направо те пазела и нападала другите кози и дори и жени — билкарки, ония, дето уж за билки ходят цяло лято, а всъщност търсят дедовия на овচারите.

След шестата ракия нашият попитал, а не е ли опитвал някой от тях двамата с две кози. Как? Ами така — двете завързани една до друга и хоп на едната, хоп на другата. Овচারите се чесали по главите и признали, че това не са се сетили и че ето, софиянецът па си е софиянец — знаел какво да прави за собствен кеф. Лошо само, че завалията си немал две кози в София, дори една си немал. Щото, ако имал, можело и на две и на три да го тури, ама като нема кози в града, немало как да свърши тая работа. Само кафета и млади момета имало в София, ама те, овচারите, се притеснявали от тия булки с високите токчета и къси поли, щото били много учени и горди, и скъпи, и се говорели за неща, дето те, овচারите, не схващали много.

После разговорът се отплеснал дали тия жени, билкарките, били по-добри от козите, или козите, щото са кротки, са за предпочитане, дето не искат ни да ги черпиш, ни да им купуваш нещо от града. А само да ги извеждаш и поиш редовно.

„А и жена може ли мляко да ти даде? — разсъждавали овচারите. — Не може, а да те ядоса — може. После, жената, като преспи при теб и избега вечерта, щото мъжът й ще си дойде, а козата си е до теб редовно и постоянно. И козата не може да дума. Да може, ама не може и нема да те издаде с глупави приказки като секоя жена“.

От цялата вечер за софиянеца журналист се изяснило следното: българинът е ебач. Той може без работа, политика, телевизия, вестник хептен, но без пиене и чукане не може. Содомията никога не е спирала да съществува и „кога човек е загорел, може да направи три неща: да се «скаса» от бастуни, да оправи коза и да иде до града, но там тебе все пак да плаща, а и може нещо да прифане. Ако е женен, е по-добре, поне в събота, като слезе от «горе», може да го тури на булката, ама през седмицата си е зор сам. Щото се яде саде месо, сирене и се пие млеко и к'во, карачката постоянно си е рипнала“.

Край на монолога на овчаря. Боби Б. си мислел дори да напише разказ за тия спомени, но си давал ясна представа, че никое списание не би поместило такова нещо. Тогава си беше зрелият социализъм. Жената беше другарка и вярна съпруга и ударничка на труда. Тя дори раждаше между два конгреса. И да се пишат такива неща изведнъж за кози? Направо абсурд!

След две глътки мълчание Любо обобщил, че по-сексуален разказ не бил чувал скоро. На Любо можело да му се вярва и всички кимали с разбиране.

* * *

Тогава на тази знаменита среща в старата бойна кръчма се поставили основите на ново крепко приятелство. Преди това обаче всеки си разказал по-интересните случки от последните няколко години. Припомняли се и общи преживявания като това с най-скромния от тайфата — другия доктор — Васко Р.

ВАСКО Р. — ДОКТОР НА ВСИЧКИ

(Това се чете на фона на Ерик Клептън.)

Васко Р. беше другият доктор от компанията, но някак си роден за доктор. Скромнен, тих и отзивчив по природа. Васко Р. само веднъж беше ял боя сериозно в този живот — заради приятелите си.

Това се случило във влака за морето, когато минавали през Белово. Компанията, в която бил докторът, с малко допълнения —

сегашната, се качила в София и още след Подуене извадили коняк и започнали леко да запиват. Тогава до морето се пътуваше към 18–20 часа. До към Ихтиман вече били изпили по два коняка и в Костенец купили още. Та когато минавали през Белово, Ситен Боре се провикнал, че там правят кенефна хартия. Любо допълнил, че сигурно много са серливи в тоя град, та чак и фабрика за хартия си построили. Стоимен уточнил, че ако човек омиа всичко на масата и стане фабрика за лайна, какъвто бил Любо, ще му трябва и фабрика за кенефна хартия.

В коридора имало беловчани, които били ходили до Костенец по една работа, а тая работа била свързана с разговори. А разговорите се водили на маса в ресторанта на гарата. Щом има мъжки разговори в гаров ресторант, не може да не се изпият по две-три ракии с по четири-пет кебапчета. И няма в страната мъже, които да трябва да говорят за някои важни неща на някоя гара в един тъй дълъг топъл юлски ден и да не се изпият и по 2–3 бири отгоре. Та тия хора се качили на влака да си бегат за Белово и чули приказките на нашите хора. И като ги чули, се засегнали, и като се засегнали, ги попитали тия копелета от София да не би да намекват, че като правели кенефна хартия, те самите са лайнари.

Разбира се Любо веднага се изрепчил и казал, че точно това значи и значело още нещо, а именно, че те били двойни лайнари и затова хартията им била двупластова. Е, после се започнало едно меле, за което още се носят легенди. Едната (на беловчани) е, че така набили софиянци, че ги били чак до Пловдив и там ги изхвърлили от влака. Версията на нашите е, че не било Пловдив, а Пазарджик и че те тактично били слезли, оттегляйки се от купето и коридора, щото ги било страх от милицията. А ги било страх от милицията, защото ако ги хванели, щели да ги върнат поетапно в София и защото на Васко Р. му предстояло пътуване до Чехия, та да не му го провалят.

Споменът е много топъл сега, но тогава си ядоха боя. Лошото е, че Васко Р. също отнесъл няколко шута и една летва по гърба, явила се незнайно откъде.

Та Васко Р. беше и още е доктор на всички. Не че Марио не се разви като лекар, но при Васко Р. имаше някакво религиозно преклонение пред професията. Можеше с часове да изслушва бабите от махалата, да им мери кръвното и всички го обичаха. И беше

скромен. Не таеше карез на хората. И имаше един голям плюс, който се разбра по-късно. Щото в началото и той не се досещаше. Беше много надарен. Направо природата беше изсипала мъжко богатство до немай-къде.

А бе чудеха се в махалата защо го наобикалят все зрели жени над трийсет години и чак след време една го откряна, че такива като него са един на сто. И я има трима в Коньовица, я не. А тая, дето му го каза, хубавата кака Марчела имаше опит и всички ѝ вярвахме. Щото тя и за италианец се беше женила и първа развенча мита, че ония били страшни.

„Аз — вика — доктора и за сто италианеца не го давам“. Но това беше няколко години по-късно. При случая с Марио Васко Р. си беше един млад, скромнен и перспективен доктор. Оня случай го беше ядосал, но тогава и Марио си беше за шутовете на Любо. Случаят е истински и още се разказва в болницата, в която се случи.

СЛУЧАЯТ С ДОКТОР ВАСКО Р. И ОНЯ ПИКЛЪО ДОКТОР МАРИО

(Тук се слуша „Йес“ или „Дженезис“.)

В една болница в един отрязък от време в детско отделение се засичат младите доктори Васко Р. и Марио С. Знае се как е в детско отделение — приемат се деца с разтревожените им млади и хубави майки. А за здравето на детето си майката е готова на всичко. Това го знаеше и Марио и казваше: „Като излекуваш едно дете от една дрисня, що пък да не пийнеш с майката едно кафенце?“.

И много майки в интерес на истината, особено самотни, също си правеха сметка, че е хубаво да имаш приятел детски доктор — току-виж пак ти потрябвал. Един ден в отделението обаче, където работи Васко Р., приемат едно дете с лек бронхит и красива майка. Според Марио, като я бил видял, зъбите му затракали от страст. Защо зъбите, не се разбра, но била изключително парче, към двадесет и осем годишна, висока, с кестеняви коси и бюст, не голям, но от ония като лисича муцунка, дето го побърквали нашия. Започва той да я „рути“ и разбира, че момичето е скромно, дори изненадващо непохватно, доверчиво като провинциалистка в Париж. И била снаха в София.

Мъжът бил тираджия с по три месечни командировки от Австрия до Афганистан и банишорец. А ако един коньовичар не отмъсти на

банишорец, на какво прилича това?! Момичето било действително добро, наивно, дори малко заваяно, защото и Васко Р. забелязал това. Като казал примерно, че детето трябва да приема повече сокове, майката купувала по десет литра сокове и дори раздавала на другите майки. И на тази хубава девойка оня идиот Марио да ѝ каже това. А то станало така. Детето се оправило, изписали го и дошло време да си отива и майката. Тя, явно благодарна за положените грижи, среща Марио в коридора и го пита: „Вашият приятел д-р Васко Р. какво обича, все пак да му се отблагодаря?“ Имала девойката предвид явно дали водка с кола, или коняк с бонбони. Нашият я изгледал, видял, че я изпуска, дори телефона не ѝ е взел и току изтърсил:

— Ми той най обича свирките. Като му се направи една и работи цял ден и цяла нощ като луд.

Тука изведнъж се усетил какво е казал и изтръпнал.

„Казах си“ — сподели по-късно пред Любо в „Сивият кон“, — „ако т’ва маце каже на мъжа си или на шефката, направо и бой ще ям, и ще ме уволнят, ама директно“. Направо си го хванало шубе.

И тук вече си намерил майстора. Онова хубаво гадже само казало:

— Ми добре, вие в София сте по-напреднали от нас в Ловеч само не знам дали ще му хареса. Мъжът ми все ми се кара, че съм непохватна и всеки път ми бута главата.

Е, нашият тук онемял. Не бил срещал такава жена. Млада, хубава и добра. И се подчинява. И не знае какво е за мъжете. Че тя можела да има в краката си половината мъже на София. Не, това не била нито софиянка, нито коньовичарка. Направо загубена работа. Все пак се окопитил и изрекъл станалата по-късно знаменита фраза:

— Е, карай на моя отговорност.

И после какво направил? Тя тръгнала да търси скромния Васко Р., а Марио направо се измъкнал от болницата и два дни не ходил на работа. И с право. Историята имала продължение.

Намира пациентката Васко Р. и му обяснява:

„Така и така, вашият приятел ми каза какво обичате, много съм ви благодарна, че десет дни неотлъчно бдяхте над детето ми и аз искам да ви се отплатя. Просто кажете къде да отидем“.

Васко Р. си помислил, че тя иска да му даде нещо по-скъпо (той бил получавал и стенен часовник, и сребърна табакера) и излязъл от

стаята, където бил с колегите. В един момент му светнало, че Марио може и нещо да е сгафил и попитал какво точно е казал оня. Като разбрал, се хванал за главата.

Жената, явно притеснена, пак повторила, че е малко непохватна, че мъжът ѝ все се карал и ѝ бутал главата и тя все го молела да не ѝ натиска ушите, щото не чувала той какво искал; ама нали на негова отговорност, щом това предпочитал и дори и на отговорността на другия доктор и изобщо, щом така е в София, то ние от Ловеч да си знаем. И казало още, че и на приятелката си ще каже, че тук лекували отлично и се грижели за децата и за майките, и за всичко.

И тук историята прекъсва. Васко Р. мълчи като ремсисст на разпит. Марио, след като бил наречен сексуален изрод и чекиджия, също нищо не могъл да измъкне от скромния Васко Р.

Въпросът след седмица бил поставен пред тартора Любо за обсъждане. Но и Графа призна по-късно, че не може да си отговори на въпроса дали пък това гадже е било толкова загубено, или само се е правило. Толкова пък да са наивни в Ловеч, 'айде не на нас. Остана фактът, че във всеки един момент една жена може да те сбърка. Дори да си най-печеният тарикат.

Оттогава остана оня лаф — „Карай на моя отговорност“.

Ситен Боре хич не го обича. Казва, че като някой му го каже и той свие някой касетофон от провинциална кола на гарата, и го хванат, все той яде боя в III районно. А оня, който му е дал поръчката и казал тоя лаф, си трае.

СТОИМЕН ИНЖЕНЕРЪТ

(Слушат се баладите на „Дийп Пърпъл“.)

Инженерът Стоимен не беше каръкът на тайфата. Беше добър, носеше на пиене и биене, беше спокоен до възможност да вбеси всеки, който иска да изпие една бира за по-малко от час. Толкова бързо не се консумирало нищо. Било вредно за сърцето, казваше.

Стоимен беше в началото банишорец, но после се преместиха на „Пиротска“ и стана един от бандата. Израснал край гарата, с баща машинист, още от малък беше обиколил България. Беше карал и парен локомотив, и електрически — направо го уважавахме много за това в махалата. Като студент беше ходил с безплатни билети от БДЖ-то до

всички соц. страни и два пъти до Русия. Оттам втория път си доведе и първата жена — рускинята. Като разбра това, Любо го прекръсти в „Сивият кон“ и му каза, че много баджанащици ще си има. Рускинята беше хубава като повечето високи, руси и едрогърди свои сънароднички. После тя го убеждаваше, че не му изневерява, и нашият вярваше.

— А бе, Стоимене — поднасяше го Любо, — как мислиш, както ти е хубава жената, да не вземе да мръдне, когато ти си в командировка?

— А-а не, моята не шава! — отвърщаше она.

— А бе на всички шават, само твоята е скромна — бъзикаше го Любо. — Ти откъде си сигурен?

— Ами тя ми каза. Аз я питам има ли желание за други мъже и тя ми казва: „Ну-у не, каниечно Стоимен, аз само тебе любя. И това е, как да не й вярвам?“

И отпиваше от чашата си добрият инженер.

Ние не си и помисляхме нещо, защото Стоимен, първо, стана коньовичарин, второ, разбираше от всички коли, магнетофони и грамофони в махалата и защото два пъти се беше бил с педалчетата от Лозенец и беше побеждавал. Беше близо един и деветдесет висок и добър. Покрай рускинята едно лято му гостува и брат й, както се изрази Стоимен — шурата. Той нещо със Ситен Боре искаше да прави, но това е друга история.

* * *

Единственото лошо в живота на нашия беше, че като инженер пътуваше често в провинцията и тая хубава рускиня оставаше по един-два дни сама. И случката се случи. На тоя мъж да вземат и да му оправят жената. И то не някой поне пич, а един пловдивчанин, майна и втори братовчед на Стоимен. Е, как да не пуснеш в Марица две цистерни бром, та да не им става на ония една година. На целия град. Тя, историята, е дълга и интересна, защото това беше единственият път, когато Стоимен се е ядосал страшно.

КАКВО ПРАВИ СТОИМЕН, КОГАТО СЕ ЯДОСА

(„Цепелин“ — едно към едно)

От известно време Стоимен беше забелязал, че жена му нещо явно шава.

Има си едни такива признаци, дето всеки мъж, играещ в тоя цирк, ги усеща. Все пак като си седем-осем години по-голям от девойките, с които движиш или живееш, се предполага, че поредния вариант си го изигравал и ти. Има си едни прийоми как да хванеш една жена, че е „мръднала“, но те се предават като в кабалата — от уста на уста — и авторът няма да изневери и да ги разкрие в тия писаници. (Щото и Любо още ни е тартор и ни е заклет с най-свирепа клетва да мълчим. Това си е секрет на тайфата и махалата.)

Та тръгва един ден нашият в командировка за Пловдив. Пристига за три дни на важно съвещание на панаира. Три дни е вързан. Камери го снимат през час. Интервюта дава, дори с Тодор Живков го показаха после в оная събота по „Панорама“. Обаче има той и агенти в София. И верният агент му съобщава, че днес, в шестнайсет нула нула братовчед му от Пловдив пристигнал у тях. И останал да спи. Сам с жена му. И решава Стоимен да ги хване. Но как да избяга за София? Дневната програма натоварена: до обяд с германците, вечерта от осем коктейл с министъра. И решава нашият. В един на обяд се мята на една служебна кола и запрашва за София. Пердаши по стария път, но в Костенец колата захърква, чупи биела и остава на пътя. Положението става страшно. Нашият е бесен. К'во да прави? Съзира локомотив на гарата. Кипнала му кръвта, нашият се мята на локомотива. Подкарва го, нали знае от детството да кара. Обажда се на диспечера в София. Оня се оказва бай Косьо, авер на баща му.

— Бай Косьо, не пускай влак, че карам делегация за София — му казва нашият. — Искат, шведите, на влак да се возят.

В това време звънят от Костенец за изчезнал локомотив. От София отговарят: „Спокойно, знаем“.

Напрежението нараства, а на Стоимен вече му завират лайната. Бай ти Косьо пита дали да организира посрещане с музика, цветя, мажоретки. Зер и БДЖ-то може да покаже на империалистите как вози. Нашият отказва, дава нареждане само да няма пред него друг влак. Тогава вече линията беше двойна, та поне нямаше опасност от сблъсък. Все пак настъпва смут в БДЖ-то. Постоянно говорят по

телефона. Нашият лъже, БДЖ-то пита. Така преминава като фурия Подуене, но нали е умен, нашият се сеца, че могат да му готвят и куркапан, та спира локомотива на Сточна гара. Дори дава на заден в глух коловоз и изчезва към „Козлодуй“. Хваща едно такси и за пет минути е в Коньовица. И тук мненията на нашите се разделят на две.

Едните твърдят, че първо е провесил братовчеда от прозореца и после вързал рускията за леглото.

Другите твърдят, че първо я е вързал и после посегнал към оня предател и че оня сам паднал от прозореца от втория етаж. И двата лагера са единодушни, че братовчедът се е попикал и насрал, защото миришело страшно. Стоимен не е удрял. То неговият юмрук беше като средно голяма зелка.

Тук вече ужасът свършва и става страшно. Стоимен се ядосва. Взима нашият едно въже и връзва рускията за леглото. Както е гола.

Изхвърква от къщата и се връща след половин час с една кака от Лъвов мост. Платил ѝ двойно и казал, че ще правят тройка. Оная от професията се съгласява — нашият ѝ платил с долари. Връщат се в къщата двамата и нахлуват в стаята. Рускията изпада в ужас да не я пребие. Нищо подобно. Нашият най-спокойно се съблича, съблича и професионалистката и започват да се чукат на другото легло. С всички екстри. А да гледаш „големия“, „дедовия“ на метър от теб — направо лошо да ти стане! Рускията сигурно свят ѝ се е завило, като е гледала как Стоимен прави с каката „трифазен ток“ — отпред, отзад и отгоре. Еле, това горе си е за гледане. Щото Стоимен си беше с голям.

Свършва нашият, плаща най-съвестно на мургавата девойка, а на рускията събира багажа, развързва я и най-спокойно я изпраща до вратата. Само с думите, че ако я види в Коньовица, ще уведоми тайфата. И тя не се видя повече.

Историята е истинска, защото минути по-късно Стоимен тропа на вратата на Ачо и му казва, че в осем трябва да вечеря в „Тримонциум“. И разбира се, тръгват веднага. Приятелството в Коньовица е свещено. Щом нещо трябва да се свърши, първо се свършва, а после се пита — „Е, трябваше ли да се прави?“

Та историята е разказана до Пловдив от първо лице и всички така я знаем. Ачо само един път се вмъкнал в монолога като попитал, кое е ядосало най-много Стоимен. И оня казал — не че му е братовчед, не че му е жена, а че е в леглото му: „А бе, тарикат, като си ербап и ти

се иска, ми намери си квартира, изведи я, нахрани я, напой я и се оправете. Ама да ми пърдиш в леглото, да ми се бръснеш с четката, това не е арабийско“. Е, това е.

После се чу, че брат'чеда не се прибрал три дена в Пловдив, а спал на гарата в София. И то не на Централна, а на Захарна фабрика. Щото бил чул, че хора от тайфата го търсят да го трепят, а Стоимен го чака в Пловдив. Всъщност после се разбра, че Ситен Боре го бил наплашил от чиста мъжка завист. Оня, макар и пловдивчанин, беше хубавец, въпреки че говореше на „миеко“, а Ситен Боре си беше ситен и слабват.

СИТЕН БОРЕ

(Той обича Том Джоунс и Челентано)

Ситен Боре си беше ситен. Беше към един и шейсет, въпреки че твърдеше, че е един и шейсет и осем. Беше добре сложен, с руса, остра и непослушна коса, която и на двацет и осем години му придаваше хлапашки вид. Не беше глупав, но заради мързела, който го обладаваше, беше развил хитростта като първо качество. Беше посвоему честен. Не крадеше от хората. Само от държавата или най-много от организирани колективи. Гнусна лъжа е, че той е виновен за две трети от кражбите на радиоапарати от коли в махалата.

Дори да крадеше по 24 часа, пак едва ли щеше да смогне да стигне и 50%. И от частни коли не крадеше. Освен ако те бяха на чужденци пред хотелите. Щото, чужденците били богати — казваше. Виж, от бусове крадеше, но на дребно. Я нещо инструмент, я от жабката цигари или нещо друго. Всички го осъждаха до някаква степен и му прощаваха в някакъв процент по една проста причина. Купуваше лекарства и храна за племенника си. Детето беше осемгодишно, оставено уж за една седмица при него от сестра му, която замина за Италия по бизнес. Тоя бизнес продължаваше вече една година, явно по магистралите. Бащата на Ситен Боре беше заминал за Коми преди 15 години, тъй че той живееше с майка си. Мъжът на сестра му пък беше заминал за Норвегия преди три години и забравил да се върне. Така Ситен Боре се оказа човекът с най-много родственици зад граница.

Живееше бедно в една къщичка на „Средна гора“ и имаше едно смущаващо лично качество. Можеше да отваря всякакви брави и врати с поглед. Как не беше попаднал в затвора, беше тайна за всички нас, но това се дължеше сигурно на факта, че крадеше по малко от държавни предприятия и даваше парите за храна и лекарства. Сигурно Господ го пазеше, макар и да му се сърдеше от време на време и го вкарваше в III районно, да пише къде е бил на еди-коя си дата.

Той обаче и работеше. Беше се хванал почти цяла седмица да продава билети в кварталната баня на „Одрин“. А и оня лаф, дето плъзна като виц по София тогава, си беше на Ситен Боре и това, че после го предписаха на Подуенската баня не прави чест на никого. Ситен Боре онова лято беше касиер на банята. Та идва един от Банишора с бомбе, от баровците, и пита, ама надутото:

— Банята функционира ли, другарю?

— Функционира — отвърща Ситен Боре, който, как, ама как обичаше да го другаросват.

— А водата циркулира, да? — пак пита оня.

— Циркулира — отвърща с тая чужда и сложна дума нашият и кръвта започва да му ври.

— Подайте ми, ако обичате, билет за едно лице — продължава бомбето.

— А гъза няма ли да си миеш, бе? — избухва Ситния.

Оня се стряска и измита. „Трябваше да му кажа, че и теляците онождат, та да влезе веднага“ — ядосваше се Боре. Той между впрочем работи още малко, защото оня се оказал втория секретар на партията в района и нашия го изхвърлиха за половин час. А тогава му трябвали спешно пари. Същия ден беше спечелил трийсет лева — половин заплата — ето как.

Отива нашият на гарата, като не забравя да си вземе от къщи една железничарска шапка, да пренесе някой куфар до трамвая за някоя стотинка. По едно време вижда трима души да говорят нещо, да се мотат и щурат по перона с вид на добродушни провинциалисти. Заобикаля ги уж случайно и им иска огънче за цигарата. От дума на дума се разговарят и Боре разбира проблема. Тримата били от една малка гара — началник-гарата и двамата кантонери. По новата наредба трябвало да имат часовник на гарата. От ония големите, дето висят над

главите на хората на перона. Дошли тук, уж и колеги да видят, и нещо да уредят.

На Ситен Боре му светват очите. Обяснява им, че са попаднали на точния човек — той бил склададжията и точно имал един такъв часовник. Били му определили цена 30 лв. и трябвало да го пратят на гарата в Михайловград. Той точно това щял да прави сега. Тримата се спогледали и го ударили на молба:

„Така и така, хора сме, ще почерпим, я к’ва хубава ракия носят случайно, не може ли за тяхната гара да се даде. Те в Михайловград са богати, нов могат да си купят, а ние — една малка гаричка и то на теснолинейката за Велинград се намира. Я така, ако може, другарят Боре да съдейства“.

Нашият усетил, че може да изкара пари, и започнал уж да се дърпа, но повече за авторитет. Накрая склонил за малко отгоре на цената, зер услуга им прави (ония знаели цената), но сега било следобед и фактура можел да издаде чак утре. А утре било петък, та чак в понеделник. А бе, трудна работа.

Ония пак го ударили на молба:

„Аман-заман, фактурата и след месец можело, те утре часовника да турят, ако ще да работи, само и само да го има, че партийният на района щял да ходи на лов в събота“. (Партията тогава гледала много строго на работното време и трябвало часовници да има.)

Накрая се спазарили. Тримата щели да чакат в „Бялото агне“ и да поръчат, а той ще им го донесе след половин час там. И да приготвели парите.

Разбрали се и Ситен Боре тръгнал с основния въпрос в главата. Не къде да търси часовник, а как да го свали, без да го хване милицията. Защото нашият знаел къде има точно такъв часовник. На ъгъла на „Христо Ботев“ и „Стамболийски“. На булеварда висял. Шофьорите като спрат, да го гледат. Само че там има и милиционер на светофара. Нищо. При зор всеки коньовичар става изобретателен.

И ето, след малко Ситен Боре с една стълба и работен комбинезон се явява на ъгъла и право при милиционера:

— Така и така, другарю милиционер, може ли да отклоните движението от едното платно и да наблюдавате, че ще трябва да свалим часовника за профилактика. А стълбата трябва да се сложи на платното. Да не ме забърше някоя кола, че ще има да пишете после.

— Какво да пиша, бе? — уплашил се милиционерът. — Че аз до седми клас учих и писането ми е малко трудно.

— Ами ако ме блъсне кола, ще пишеш защо в твоя район има смъртен случай по време на изпълнение на служебните обязанности — продължил Ситен Боре.

И нарочно включва такива сложни думи. Уплашва се оня милиционер и чак движението спира. Само в едно платно да идват колите откъм ЦУМ. Дори държи стълбата, да не падне. Качва се нашият и бие собствения си рекорд. Сваля часовника за три минути. Не забравя и жиците на тока да омотае с изолатор. Дори с милиционера си лафи. Виц за милиционери му бил казал. Слиза, прибира инструмента, стълбата и леко-леко изчезва.

(В интерес на истината историята е достоверна. Стари кварталци си спомнят този часовник и че вече го няма.)

После се чу, че оня милиционер писал обяснение как и защо е държал стълбата на един крадец. Обаче и сега на една малка гара има часовник с малко желязно етикетче Инв. № 27-СОС-София. И работи.

Ситен Боре от тази акция беше изкарал и черпене, и пиене, и суха пара. За това не го хванаха, но тъй като си го знаеха, пак писа в трето районно къде е бил него ден. Ако се бяха сетили да направят очна ставка, тогава сигурно щяха да го хванат, но милицията беше друга. Като ти свиеше два шамара и преспеш в участъка, и всичко си казваш. Но нашият мълчеше и така поминаваше.

* * *

По едно време Ситен Боре се захвана с руснака. Руснакът беше брат на Стоименовата жена. И преди Стоимен да я хване и изгони, оня идваше често у тях. Преспиваше, поживяваше седмица-две в България и изчезваше. Ситния искаше нещо да правят бизнес, като включат и Стоимен като най-умен в тройката, но не стана. Иначе русначето беше добро. Пиеше кротко. Напиваше се тихо. Падаше под масата нежно. Спеше безшумно. Изтрезняваше бързо. Пак пиеше крепко. Стоимен си го отвеждаше братски. И другата събота пак, отново.

Руснакът всъщност искаше да осигури работа поне на пет-шест души. Все махленци. Обаче в общината му казват така:

„За да ти дадем право на престой, да те регистрираме адресно, трябва да откриеш фирма. Фирмата трябва да има най-малко десет работни места. И веднага да им плащаш застраховки — пенсионни и здравни. Тогава ела и всичко ще е окей. Ще те регистрираме“.

— Ама аз още нямам офис — вика оня, — факс, телефон и прочее. Нека да регистрирам адрес. С този адрес в съда ще ми регистрират фирмата. Пък тогава ще наемам работници.

— А, не! — вика общината. — Ти дай съдебна регистрация и ние ще ти дадем адреса. И после до една седмица трябва да си внесеш вноските за първия месец на десетте работници.

— Ама, нали за да разкрия фирма, трябва адрес на тая фирма — инати се руснакът. — В съда ми искат за съдебната регистрация адрес и предмет на дейност. А за да имаш адрес, трябва да имаш фирма, че нещо ще правиш у нас. Няма да си на хотел, а да имаш фирма. За да имаш фирма, трябва да имаш 10 места. Обаче, ако назначиш 20 работници, на половината може да не плащаш застраховки. Даваш им на ръка парите и това е. Така може ли?

— А бе всичко може — вика общината, — само да не те хванем.

— Е, ако ме хванете, ще ме хванат един-двама инспектори — продължава да разсъждава руснакът. — Обаче ако аз дам подкуп по една заплата на тия двамата, един вид да си ги вода и при мен на заплата, пак съм на далавера. Спестявам осем заплати. Може ли?

Ония викат пак:

— Е, всичко може, е, т’ва е.

— Е, как да не я лъжеш тая държава — заключаваше Ситен Боре и палеше пура. Това с пурите беше пиниз, дето го беше научил от Стоимен. Оня беше ходил в Куба за един месец от завода и пускаше понякога, когато се накефеше, и такива пинизи.

СКОБЕЛЕВ

(Чете се с „Холиз“ и „Слейд“)

В „Сивият кон“ инцидентно се отбиваха различни типове. От нашите нямаше постоянна клиентела, както в разказите на Удхауз. Все някой някого водеше и така се срещаме с интересни хора. Веднъж Любо доведе Скобелев. Викахме му така, защото първо, така се казваше, второ, живееше на „Скобелев“ и трето, престижно беше да

познаваш Скобелев. Става дума за известния Андро Скобелев, рали-състезателят. Висок и слаб, с леко подвити рамена, той имаше онази подкупваща усмивка, с която с лекота влизаше във всякакви бели и случки с непредвидим край.

Същият, дето се състезаваше с „Рено Фуего“ — единственото на федерацията. Това, дето го откраднали едни чешки апаши от един паркинг в Прага между два етапа и след половин час го изоставили. Говорело се после сред крадците в Чехия, че само българин може да кара това чудо. Чудото беше, че Скобелев беше дигнал газта на ръчка до волана, като на мотор, защото му изтръпвал кракът. Та газ се давало и с педал, и с ръчка, както си поискаш. Само че имало едно копче за превключване. И само Андро знаел да борави с него (а и той го бъркаше, та често давал газ и с ръка, и с крак, как дойде). Та се говорело, че айдучетата, като бутали реното половин час, го избутали на четири километра, но не могли да го запалят, чудили се на ръчките и жиците и решили, че има много сложна българска система за охрана.

Това беше същият Скобелев, дето в две състезания строши три коли и го обвиниха в диверсия. И защото колите бяха руски, и с това уронвал престижа на съветските машини. Които по презумпция били не чупливи, а здрави и мощни. И на състезанията само лошите съдии, които са империалистически предатели, пречели на логичните наши победи.

Говорим за Скобелев, който в онова легендарно състезание за балканската купа в Сърбия изпусна волана в едно село, прасна една ограда и едва не претрепа младоженеца на една сватба, но го потроши за два месеца в гипс. Сватбарите се попилели по другите дворове, а булката драснала през близката река. Тя после се оказа благодарна жена. Издири Скобелев да му благодари, че я спасил. Сватбата била уговорена (по техен обичай). Тя не била съгласна, младоженецът не й харесвал — бил къпав в краката и малко кривоглед. (В съда искаха да съдят федерацията, че Скобелев е потрошил младоженеца, но този факт се опроверга, а и от катастрофа човек не става по-кривоглед, той или е, или не е.) Та бащата на булката съзрял в тая случка ръката на Аллах — те били мюсюлмани, та това хубаво момиче се спасило.

Ралиста го уважаваха много и за другата случка. Връща се той от чужбина и един наш известен колекционер на картини го моли да донесе две платна до София. Платната били доста скъпи и естествено

трябвало да се заплати мито. Освен ако не ги вкара човек, когото няма да проверяват и хванат. Щото, ако го хванат, лошо. И картините конфискуват, и в затвора вкарват. За идеологическа пропаганда на Запада. За по-сигурно колекционерът, известен софийски бохем, праща един свой приятел да проследи акцията. И оня, уж случайно, помолва Андро да се върне с него в България. Скобелев взима платната, качва човека, зер приятел на приятеля, и тръгват да се прибират. Спират ги на австрийската граница и в хода на проверката го питат:

— Хер, да изнасяте произведения на изкуството? — ама най-вежливо, по австрийски.

— А-а не, само две картини на един приятел в България.

Оня отзад, „агентът“, червенеет, инфаркт ще получи. Явно е знаел цената. Митничарите кимат с усмивка, явно българска шега. На другата граница пак същото. Отзад оня пот го избива, ще се попкае. Андро спокоен. На едно място в Сърбия спират край пътя да пикаят. Зер голям зор. Не щеш ли, до тях спира полицейска кола.

— К'во правите тука? — питат полицаите.

— Така и така, пикаем — отвърща Андро.

Другият — блед, умира от страх.

— А, не може на магистралата — отсича сърбинът. — Петдесет марки глоба.

— А бе как петдесет марки за едно пикаене, бе? — опъва се Скобелев. — Това си е обир. Не така бе, брато — обръща го на молба. — Комшии сме. Немаме пари.

Полицаят обаче, сърбин, отвърща най-спокойно:

— Боли ме куро, че немаш пари! Плащай или в участъка.

Оня, „аверът“, щял да се насере. И тогава на Скобелев му кипва, така и така ще плаща, и отвърща:

— А бе, полицай, като те боли куро, кой ти клеца жену?!

Е това един сърбин не е очаквал. Някой да псува и да е по-гявол от него. Махнал с ръка и отсякъл:

— Ей, бугари, алал ви вера за тоя лаф. Айде мочайте и ако ви фанем да серете по сръбска земя, бог да ви е на помощ.

Нашите не чакали повторна покана, мятат се на колата и до Калотина не спират. Андро успокоявал по пътя другия:

„Спокойно бе, човек, хората ще помислят, че кафе внасяме“. Тогава нес кафето беше кът. След години оня, собственикът, много

забогатя. Чу се, че и много картини имал. И все скъпи. И сега тоя човек на баровец се прави по София.

* * *

Та Любо се кефеше, че Андро Скобелев му е близък. Но и ралистът имаше нужда от Любо. Имаше нужда по една проста причина: Любо трябваше да го отърве от Марияна К.

Марияна К. беше красавицата на „Позитано“. От цирка до канала на „Одрин“ по цялата улица „Позитано“ нямаше по-хубава. Всичко си имаше като жена. И отпред, и отзад. За четири години три пъти я изключваха от двете гимназии в района и накрая завърши техникума за оптика. Единственият проблем при нея беше, че е сестра на близнаците. Близнаците тогава едва проходаха в сенчестия бизнес, но вече малко хора смееха да им се репчат. На нас, големите, особено на Любо гледаха с почитание и го слушаха, но знае ли човек докога щеше да продължи.

В Коньовица имаха респект и на Марияна след оня случай с циганина. Случаят се беше развил на плажа „Чайка“. На този плаж имаше ресторант с тераса над басейна. Двама или трима пича — явно не от нашите, отишли там на свалка и попадат на няколко наши момичета. Там била и Марияна. От дума на дума се заформя скандал и единият нещо дръпнал Мерата. Оная, нали е дива, сваля дървеното си сабо — онова лято бяха много модерни — италианско, викаха му „курветки“, по 4 долара бяха в Кореком и прас! оня по главата. Прави му дупка. Залитнал оня и нашата го блъска, та през парапета — долу в басейна. Такъв екшън не се беше случвал. (Пет години по-късно на „Лебеда“ в Западния парк се случи пак двама да полетят в езерото с лодките, но тогава беше мъжки бой.) Един от ербапите тогава се уплашва и извиква милиция. И това му била грешката. Като кипва кръвта на всички момичета, нахлуват спомени от III районно и става страшно.

— Ела бе, циганин! — кресва Марияна и става бой.

Оня сигурно въобще не е бил циганин, но го отнесъл. Така се развило сражението, че и той бил принуден да отстъпи, скачайки в басейна. Те са били на 3–4 метра височина, но от зор кой ти гледа.

Разбира се, милицията пристига със закъснение, колкото да констатира, че във водата май че има кръв и да узнае, че някакви хулигани нападнали тихо хранещите се трудови граждани. За гордост на персонала никой не подал оплакване за счупената посуда. Тази история бързо се разнесе по махалата и няколко свалячи, които искаха да имат Марияна, леко си подвиха опашките. Да не говорим, че близнаците обикаляха цяла седмица с жигулата да търсят ония бабаити. Междувременно направиха две-три сбивания и затвърдиха името си на изпечени хулигани.

Та тази Марияна се влюбила безумно в Скобелев. Влюбила се, като го гледала по телевизията в едно интервю. И се влюбила, защото той употребявал думи, непонятни за нея. Сложни, красиви и миришещи на Запад. Като чула думата „биела“, сърцето ѝ забило бързо. Думите „скъсан амбреаж“ и „форсаж“ направо я луднали. А като чула „демараж“ и „навигатор“, почти изпаднала в амок. „Демараж“ ѝ звучало, като някой да я грабне на абордаж. А „навигатор“ направо си било диво сексуално желание. Звучало като авиатор, калкулатор и други страшно привличащи неща. Друго е да спиш с калкулатор. Да си с навигатор, а? Страхотно! Тя ги разбирала тия неща. Неслучайно е учила шест години средно. И то в две гимназии и един техникум. Щяла да целуне телевизора. И поставила задача на близнаците:

— Намирате го и му обяснявате ситуацията. Македонската ми кръв е за него. Или той, или паля къщата и умирам млада. И да ме погребете при баба в Гевгели.

Братята се шашнали. Че е дива знаели, но не били сигурни докъде ще стигне. Ами ако наистина подпали нещо? Те толкова тухли и керемиди откраднаха за тая къща, а сега — да се пали.

И къде-къде, та при Любо. Молбата била: Любо да намери Скобелев (той, бате Любо, можел всичко) и да го доведе при тях да говорели.

Задачата не била проблем. Любо си взел цигарите, сложил възел. Той винаги ходеше с вратовръзка на сериозни задачи и тръгнал. Къде е ходил не е ясно, но същия следобед го видели да пие кафе със Скобелев в „Старият Берлин“.

Скобелев бързо се внедри в нашия общ живот. Можеше да поправя всички коли в махалата. То всъщност имаше десет коли, осем

от които бяха москвичи, но фактът, че той се отзоваваше, го издигна в очите и на хората, които не одобряваха групата на Любо, т.е. нашата група.

Срещата му с Марияна се състояла два дни по-късно в градинката „Света Троица“ до черквата. Нашето момиче приложило познат за ония години подход от Запада. Казала, че една другарка — сега ги наричат фенки, искала автограф. Тя, онази, била от Карлово и не можела да дойде до София. Така го казала със спокоен глас, та да не се надуе Андро, че ето веднага му се хвърляли на врата. И само да се срещнали за единия подпис. Кой състезател не би се надул от този факт? Скобелев не правел изключение.

И така, срещата се състояла в 17:00 часа. Андро носел и цвете — нещо непознато досега в Коньовица. Марияна пък си облякла най-късата рокля и грейнала като минзухар с тази руса коса и крачетата, тънки като писалки. Явно и двамата се шашнали, защото, както донесе нашият разузнавач Ситен Боре, мълчали пет минути. Явно любов от пръв поглед.

По този повод едно малко отклонение за една теория на Любо.

ТЕОРИЯ НА ЛЮБО

(Нежна музика „Т. Рекс“ и друг голем рок)

В махалата по едно време имаше дискусия по един въпрос: Защо???

Защо страшно маце движи с някой лъоло — и стар над 40 години, и плешив, и дебел? Защо пичове — красавци, високи и стройни — ги пленяват ниски, дебели, тантурести, а бе нищо жени?

Според Графа Природата не е мащеха, а майчица. Периодично праща телеграми на своите деца, т.е. на хората. На пушача — кашлица и задъхване. На пияча — главоболие, повръщане, залитане. На кариериста — болки в сърцето. И праща нашата майчица една, две, три телеграми. И като не ги прочетеш и не се вслушаш — айде, идва лошото. Така и с хубостта. Като влезе едно момиче във възрастта за женитба и природата я „поразбраще“, поразхубави. Та и тя да се омъжи. На същата възраст на хубавите момчета пък вземе акъла. Та да се получи разнообразие. Щото, ако само хубави се събират, грозните

кой ще ги оправя? И смотаните мъже к'во, трябва да си ходят ергени? Та теорията се състоеше в следното:

Природата си знае работата и си ни обича всички. Тя прави каквото иска. И никой не може да ѝ се меша. И ако дава иширети, трябва да ги ловим, а не да се правим на ударени, че не се отнася за нас.

А що се отнася до смотаните мъже, има едно допълнение към теориите на Графа.

ДОПЪЛНЕНИЕ КЪМ ТЕОРИЯТА И УТОЧНЯВАНЕ НА ПОНЯТИЕТО ЕБЛИВ

Много хора, според Графа, бъркат понятията за мъжка мощ. А то си има македонско-коньовичарска теория. Стройна. Значи, има мъже, много надарени. Надарени, обаче не са по тая, тънката част. Абе има кересте двайсе санти, а ходи на риба. И на мач. Щурак. А край него десетки хубави жени. Та тоя мъж се нарича курест.

Има мъже — стръвни. Не дотам надарени, обаче мераклии. Абе, телефони ще завърти, няма да спи, по тавани ще осъмва, но си има сексуален живот. Мераклии.

Та комбинацията между стръвен и курест прави обекта *еблив*. Като се каже за някого, че е побарлив, еблив, ебач, си се знае, че си е такъв. В нашия квартал Любо си беше бай, най и другите описани в горните редове.

Край на теориите на Любо.

* * *

Та любовта между двамата избухнала със страшна сила. Такава бурна женска любов Скобелев не бил очаквал. Вярно, че се определяше като супер пич. Вярно, че чукаше добре. Беше усвоил пози и в леглото, и в живота. Цветя на среща, коняк и цигарка в „Будапеща“, така че много гаджета му се сваляха. А и чукаше добре. Пристъпваше към секса с чувство за отговорност.

Беше научил основното — жена, докараш ли я до оргазъм, после каквото искаш прави с нея. „Жените най обичат и уважават двете основни неща, обичаше да казва, оргазъм и дискретност“. Така или

иначе, като си с една жена вечерта, през следващите два-три дни тя е в напрежение дали няма нещо да се чуе зад гърба ѝ. И като не се чуе една седмица, се успокоява, че си пич и от второто действие натам пиесата е хубава.

Явно и Марияна беше доволна. Дори беше написала едно стихотворение. То беше друго стихотворение, но те в леглото с Андрю го бяха видоизменили и то изглеждаше така:

*То не беше стърга люта,
беше предната неделя,
иска само да съм с него
в топлата му там постеля.*

*Страстна обич, секс до пладне,
сякаш сме в лежаща стачка
и не мога да си тръгна,
а и трябва да се бачка.*

*Ей, любими, остави ме,
искам дъх да взема само,
осем пъти оправи ме,
подложи ми мъжско рамо.*

Явно тя беше щастлива. Боготвореше всяко негово изказване. Караше я на лирични отклонения. Вечер до късно стояха в градинката на тройката.

— Ето, луната изплува — казваше тя.

— Да — казваше той и заключаваше мъдро. — Когато луната изгрява, тогава луната изгрява.

Този факел на прозрението караше мозъка на Марияна да се щура из дълбините на философската вселена от думи и мисли на любимия ѝ. И тъй като нейната мозъчна дълбочина беше доста плитка, думите на Скобелев придобиваха плавния ход на отвързана шамандура.

На третата седмица обаче нашият рали герой започна да усеща, че нещата се задълбочават в посока не много нему приятна. Марияна

започна да го запознава уж случайно с по-близки и по-далечни роднини. Започна да му говори, че ето животът минава бързо и човек рано или късно трябва да се събере с някого. Дори веднъж му спомена една мисъл на Волтер, че „човек и добре да живее, най-накрая се оженва“. Мисълта едва ли е била на Волтер, защото тя надали знаеше разликата между Волтер философа и писателя и Валтер пистолета. Тази мисъл сигурно я беше изтърсил Ваљо от Красна поляна.

С една дума в такава ситуация всеки мъж усеща, че нещата вървят към годеж и затягане на златната примка на семействеността, наречена практично и реалистично от българския мъж „хомот“. А на Скобелев хич, ама хич не му се женеше. Необяснимо чувство на страх го обземаше от тази мисъл. И само като си представеше близнаците за шуреи, майката за тъща и Марияна като поетеса, направи му призляваше. Положението ставаше напечено. За бягство не можеше и да се помисли по простата причина, че близнаците биха го намерили във всяко кътче на родината. Трябваше да се измисли нещо твърдо и стабилно и на това нещо беше способен гениалният мозък на Любо Графа — тартора. И Графа го измисли, както винаги блестящо. Мислил един следобед, изпил два коняка, три кафета и една кола и се загубил към „Славейков“.

След два дни извикал Скобелев, за да го въведе в плана с кодово название „Спасение“. В плана имало един негов стар авер, Скобелев, самият Любо и случайни статисти. Този номер се практикувал много рядко. За него били нужни печени мъже, дето и граната да им метнеш, окоето им не мига; които да са покривали най-тежкия тест „Сам срещу един“ (жена македонка и ти — трезвен, с червило на яката в 23 часа). Щом и този тест са покрили, вече от нищо не би трябвало да ги е страх. Точно такъв авер имал Любо. На авера, разбира се, му било заплатено. Скобелев репетирал ролята си и денят на акцията бил определен.

Два дни преди датата на раздялата планът влязъл в действие. Скобелев станал умърлушен. Не говорел, отбягвал погледа ѝ при срещите. Все уж имал една работа да свърши. Тя, като същинска жена македонка, веднага усетила, че той ѝ се изплъзва от брачния хомот и предприема директна атака. Нашият отклонява всички разговори на тема бъдеще, като ѝ казва, че ще се чуят след два дни. На другия ден Скобелев се крие вкъщи. Марияна звъни по телефона, той не вдига.

Следващите няколко часа действието се развива като във филм на Тарантино:

17:10 Марияна, ядосана отива и звъни на вратата.

17:15 Андро се спотайва отвътре, но се чува суматоха и бързи стъпки.

17:20 Марияна побеснява. Вика братята си на помощ. Да разбият вратата. Да измъкнат мерзавеца, мръсника, подлия лъжец. И мръсницата с него. Тя била чула как те вътре се чукали, и то страшно.

17:31 Андро ѝ казва през вратата да си отиде, той щял да ѝ обясни всичко.

17:37 Марияна се заканва, че жива няма да мръдне от стълбите. Ама и оная няма да излезе. Коя — не се знае, но да си четяла молитвата.

17:43 Идват братята и се заканват да му строшат главата. За поруганата фамилна чест.

17:46 Андро казва да се разотидат всички, че вътре истината е друга.

17:49 Марияна потвърждава, че ще му счупи главата и че тя е една нещастна, изоставена жена. Няма ли той жал? Но ако ѝ падне, ще го заколи.

17:53 Андро я умолява да си отиде, защото тя изобщо не го познавала и заслужавала. Ако много настоявала, той щял да я пусне вътре, само нея, но това щяла да бъде последната им среща.

17:59 Един от близнаците се покатерва на прозореца на стълбището, за да се прехвърли на балкона.

18:02 Същият близък пада от балкона на тротоара. От два метра се претрепва, като чупи палец, глава и два предни зъба.

18:03 Всички хукват да му помагат. Вратата се отваря. Скобелев пуска Марияна вкъщи.

18:04 Тя вижда гол мъж — авера — да излиза от банята по джапанки.

18:05 Аверът изиграва сцената на изненадата и уплахата и с писък се скрива в банята.

18:06 Марияна припада, като разбира, че голямата ѝ любов е педераст.

18:09 Кола на приятели откарва потрошения близък в „Пирогов“.

(Край на Тарантино.)

Два дни след това Любо ни разказа края на тази нашенска сага.

Свестила се Марияна и Любо седнал до нея, нежно хванал ръката ѝ и казал:

— Това е, моето момиче. Много го обичаш, но не е за твой мъж. Виждаш ги двамата, ми те се обичат! Ей оня — Жорж се казва, от една година преследва твоя Андро. И готви хубаво, и пари изкарва, и всичко прави. И казват, хубаво го правел. А твоят Скобелев, какво? Състезател, ралист — то е до време. Пари няма, работа няма, ми то от зор човек и резбата обръща. Хайде, приеми горчивата истина. Иди си и бъди силна. И да не забравиш да кажеш на близнаците да не ги бият тия двамата. И те са хора.

Освестила се Марияна, тръснала глава като истинска коньовичарка и македонка (леле комбинация) и гордо си тръгнала.

Тримата изчакали малко и си стиснали ръцете. Е, седнали и да си уредят сметките. Най-много получил аверът на Любо. Той с тия пари трябвало поне два месеца да е извън София. Докато заглъхне клюката. Любо, и той получил за услугата. Скобелев се изръсил, но и той с облекчение напуснал махалата и приключил тая история. След време се чу, че му било малко чоглаво за момичето, но пък на 27 години още не му се женело. Казал на Любо, че той е виновен. Заради теорията. Оная, че трябва по 3,2 девойки на година да ощастливява.

Любо заключил:

— Е, т'ва е. Пак аз виновен.

И бил прав. Всички се водехме по неговите теории тогава.

* * *

Едно от летата Любо Графа го взеха запас. Върна се след двадесет дни пълен с впечатления. Най-силното му беше, че и той най-накрая е срещнал човек, от когото може нещо да научи. Запасът му бил в родопското градче Ракитово. Там се запознал с баць Кольо Т. — Войводата, както го наричали, пич и човек от нашата кръвна група. Като офицер Любо можел спокойно вечер да се разхожда в града. Така

в кръчмата, къде другаде, се запознал с тоя по-голям човек. В тези топли, малки градчета запознанствата ставали бързо. Хората били отворени и след третата ракия Графа вече гостувал в къщата на тоя родопчанин с македонска кръв. Отпивал от ракията и слушал разказите му, а останалите приятели, добронамерени кибици, кимали с глави в знак на съгласие.

Кольо бил известна личност. С всички власти имал пререкания. Бил няколко месеца в комунистически лагер по простата причина, че в началото на шейсетте години играл туист в ресторант в Пловдив. Ей така, изиграл един туист и от ресторанта с една джипка го прибрали. И два месеца в една кариера в Родопите, остриган, чукал камъни за шосето към Девин. През седемдесетте години пак намазал ареста. Тогава се борил за земята си. По новия план на града, една от централните улици трябвало да минава през двора му. Кольо се жалвал и до района, и до областта, но резултат нямало. В деня, когато земемерите трябвало да турят колчетата и бутнат оградата му, той се запил от сутринта. Било му причерняло от комунистически безсмислия. Кръвта на дядо му, македонски комита, кипнала. Като изпил три ракии, взел пушката (бил ловец), препасал се с патрондаша, взел шише ракия и седнал на стол в двора.

Отпивал глътка от шишето и гръмвал с пушката. На всеки изстрел се провиквал:

— Те ще ми флезат в дворът, аз ще им тура курът.

Характерно за това градче Ракитово е, че там се говори винаги на пълен член — огънът, мостът, пръчът и прочее. Цялата махала се изпокрила. Инженерите земемери не посмели да влязат в двора. Дошла милиция. Един час го придумвали да се предаде. Нашият спрял да стреля във въздуха и взел тарабата на мушка. Улицата опустяла. Патрони имал много. За глигани и мечки. Най-после ракията го надвила. Двама милиционери пропъззели зад гърба му и го заловили. Това че го вързали не го боляло — тогава нямало още белезници в милицията. Но това, че единият го ударил в гърба, го вбесило. Вързан човек да биеш в гръб, по бъбреците, с палка. Това и във фашистко го нямало.

— Аз знам как ще ти отмъстя, гадино! — заканил се Кольо.

— Как бе? — ударил го пак оня и му разкървавил устата.

— Ще го туря на жена ти и ти ще й свалиш гащите — отвърнал нашият. — Ще я опраша, та ще скърца кат баташка порта.

Милиционерът се вбесил и с ритник избил един зъб на Войводата. После го вързали, пак го ритали, качили в един джип и тръгнали за Пазарджик. За късмет на Кольо по пътя се случило произшествие. Пиян шофьор с кола се ударил в джипа. Станала тежка катастрофа. Джипът се преобърнал в дерето към Батак и единият от милиционерите се потрошил целият. Пияният се оказал синът на един от първите ръководители на държавата, член на правителството и прочее. Слизал от язовир Батак с две момичета, доста леко облечени, без сutiени в колата. И доста пияни. Случаят станал пред много свидетели и спрени коли. За да се потули набързо, всички били освободени да се разотидат и да не се шуми за тоя ден. След тоя случай бащата на пияния младеж, бил свален от всички постове. Новият план на района се забавил. След три години се направили корекции и в края на краищата баща Кольо спасил двора си.

Това добре, но той не забравил боя, дето ял. Не забравил и милиционера, който го бил. Оня живеел във Велинград. И решил да се поинтересува от жена му.

Трябва да се отбележи, че Кольо бил хубав мъж. Ерген със спортна физика и слава на добър любовник, за него не било трудно да издири жената на оня мильо и да се запознае с нея. Тя била чиновничка в горското и се оказала за радост на Войводата и млада, и хубава. Дори й викали хубавата Бистра. Всъщност й казвали Биба, макар че старото й име било Гюлджихан. Тя също мразела милицията поради срамната й роля по първото преименуване на помаците в тоя край през 70-те години, въпреки че мъжът й бил от властта.

Ухажването на Кольо продължило повече от два месеца. Просто я харесал.

„Мани го мъжа й, казвал си. Тази жена е родена да радва много мъже. Прекалено хубава е за един. И то какъв — милиционер! Е, как да не туриш рога на властта?“, но това било на майтап. Просто жената си я бивало отвсякъде.

Първо я разглезил като жена. В тоя край не можело да се подаряват цветя, особено на женена жена, как ще ги афишира в къщи. Затова пък козметика можело в изобилие. И пътувания. Жената имала уж командировки по района. А всъщност със старото рено ходели с

Кольо до Пловдив, Пазарджик и най-вече до София. Там била най-малката вероятност някой да ги види. С тази дружба жената сякаш разцъфнала. Карала втора младост.

Омъжена на 19 години девствена и сдобила се набързо с три деца, Биба не знаела за този живот. Ревнивият ѝ съпруг и слаб ебач я тормозел дори да не работи. Осем години тя стояла у дома. Едва от две години работела. И изведнъж видяла, че животът изтича край нея. Имало и друг свят. Светът на цветята, кафето в столицата и кока-кола в ламаринка. Вятърът, който развява русите ти коси в кола, която мирише на Корекон. И тоя Челентано! Тя не знаела какво пее той на италиански, нито как изглежда, но тоя глас я възбуждал сексуално. Била сигурна, че нейният Кольо е като певеца от Италия — нежен, гальовен и еротично груб в ласките си. Тя за еротиката знаела малко, но то ѝ било вродено като при всяка жена. Трябвало само някой да я извади на показ, тази хубава еротика. И Войводата го направил.

Всъщност тя първа поискала да гледа порнофилм и порнописание. (Тя не била виждала в живота си, а Кольо имал едно от първите видеа в района — Бетамакс Сони — върха за ония години)

Започнали да се любят на нестандартни места. В колата, на полето, в гората. Тя се привързала към рискованата акция. Карала го да шофира между селата, а тя поставяла главата си в скута му и го облекчавала. Веднъж дори във велинградската болница засекли асансьора между етажите. За три минути той уж викал „какво става“ и „а бе помогнете, хора“, а тя в същото време му свалила ципа на дънките. Само за адет, напук на пуританите съседи, клякали, тя се нанизвала на члена му. Сякаш да отмъсти на скапаното лицемерно общество в тая заспала провинция. Защото големците се чукали по разни комсомолски семинари, а проповядвали фалшивия морал на сталинските години.

Тази дружба продължила дълго време. Според Любо дори и сега продължавала, но Кольо, като истински мъж, премълчавал и винаги говорел в минало време. Като истинските пичове.

За отмъщението отдавна би било забравено, ако случаят не се бил намесил. Мъжът милиционер една вечер, след като не му станало, ударил жената и я нарекъл кучка.

(Любо има една теория защо на военните не им става, поместена по-долу.)

„Кучката“ една жена може да прости, но удара — никога. И го споделила с Кольо. Тогава Войводата се сетил за клетвата и измислил план. В неделя Буба да стане рано и да замеси баница. За мъжа си. Ама на двора. И като си намаже хубаво ръцете с тесто, да помоли мъжа да ѝ свали гащите да отиде до клозета. Той не казвал гащи, казвал бельо. И да отиде по нужда, но не в къщата. В оня на края на двора.

И така станало.

„Една жена реши ли, ще те направи луд“, продължаваше да се чуди Любо година по-късно, когато ни го разказа. Направила хубава баница Биба, макар с посинена ръка и вежда, сипала и бира на милиционера и го помолила да ѝ помогне. Да ѝ свали бельото. Е не гащите, само малко ципа на роклята да ѝ свали — оня откъм гърба. Тя си била по рокля. Оня с похотлив поглед първо я обарал, после ѝ обещал да ѝ го тури и тя тръгнала към края на двора, към нужника. Там обаче чакал нашият. Само веднъж проникнал в нея за около минута, но това било достатъчно.

Върнал си го за счупения зъб.

Тука Любо се вместил със своята теория.

ТЕОРИЯ ЗАЩО НЕ ИМ СТАВА НА ВОЕННИТЕ И НА ВСИЧКИ, КОИТО СА ПОД ФУРАЖКА

Военните са много ревниви. По една причина проста. Знаят, че във всеки един момент хубавите им жени, оставени сами, могат да бъдат думнати от някого. И от тая постоянна ревност не им става още повече. Защо? Това „защо?“ има предистория.

Първо учат пет години в мъжки колектив. И се скъсват от самоза... то се знае какво.

После тоя стрес.

На всяка фуражка да козируваш. А бе те са те пуснали в отпуск и ти к'во да гледаш?! Дали мацетата, или обходния патрул по площада? Или да пиеш една ракия?

После тия дежурства и учения. Влизаш в поделението дежурен. А от там излизане няма. И на кого оставят младите си жени? На ония свободни мъжкари, дето освен да ги наричат „цивилна сволач“, нищо друго не могат да им направят! И отива младият офицер в гората и си мисли: „Аз тука пазя като улав една барака, а сега кой ли ми става баджанак.“ Дори си има песен за това. Да си знаят, че жениците им си им ги оправят — няма да са сами, я!

*Ти недей тѣй дълго да ревнуваш,
можеш да вървиш по своя път.
Ти вървиш и знаеш, и сънуваш,
че жена ти, хубаво ще я е...*

*Взимаш триста долара заплата,
а душата на войничето реве.
Перчиш се с пагона и колата,
на жена ти днес ѝ се е...*

*Ти не можеш, вече си полковник,
батальон да командариш си готов.
За жена ти си обаче потник
Тя желае обич. Обич и любов.*

И фуражката. Доказано е, че фуражката депресира, стяга главата и те кара да мислиш смотано, подстригано и глупаво, тоест по устав Така е. И тая депресия води до импотентност.

А и пистолетът. Значи има една теория, че като носиш дълго пистолет и той ти се смъкне към оная работа, там от тежестта му се притискат вените и няма кръв. А където няма кръв, няма рипане. Така е, като искат да носят пищови и да се фукаат.

И най-важното. Всички свободно мислещи пичове в казармата са били в ареста. И имат зъб на казармата. За погубените тъпо години вътре. Е как да не си отмъстиш, като думнеш поне пет жени на военни в живота.

Край на новата теория на Любо.

* * *

Любо много обичал тези разкази. Виждал, че човекът срещу него бил искрен. Не се нуждаел от евтина фукня. Не било нужно да се изхвърля. Тези родопчани, които били закърмени с козе мляко, домашна ракия и свински пържоли, просто си били мъже. В един

момент Графа се сетил да попита за един доктор. Марио се казвал и бил по разпределение в съседния град.

— А, как да не го помним — отвърнали кибиците в хор, — та той ни беше конкуренция. Еле, беше се хванал с един Киро Секса, опердашиха много млади булки.

Любо гордо заявил, че този доктор Марио е негов приятел и един вид ученик в занаята. Това накарало компанията да изпие още две кила ракия в тази хубава лятна, богатата на спомени, мъжка нощ.

А Кольо не се хвалел по една причина. Имал много жени. И те сами го приласкавали. Като оня случай над санаториума. Този санаториум бил известен (и още е), че ходят все самотни хора. И мъже, и жени. Може и да са женени в градовете, но тук идвали сами. Как са ги пускали половинките, все още е необяснен феномен в района. А Войводата е ловец. Ходи по гората. И попада на двойки. Заобикаля ги отдалече. Нека да се любят хората. Но веднъж се натъкнал на едни. Видял ги отдалече. И свърнал. В тоя момент видял лисици. Две. Дигнал чифтетото и стрелял. Вляво. Вдясно се чул вик „олеле“ и някакъв мъж се шмугнал в дерето.

— Леле, утрепах някой! — сепнал се Кольо и свърнал в храста. И какво да види, гола жена, хубава, покрита с одеяло, примряла от страх.

— Жива ли сте? — попитал нашият.

Онази се окопитила и казала:

— А бе аз съм жива, но и мокра. Хем съм мокра, хем от страх малко се попишках. А и оня шмульо избяга.

Загледал я Кольо — хубава. И му паднало пердето:

— Ами като избяга, не заслужава да му дадеш.

— Не заслужава, я! — казала жената и продължила. — Ей, няма вече мъже в България. А има стара приказка: „Няма по-лошо от недолюбена жена и недопил мъж“. И още: „По-добре прелъстена и изоставена, отколкото започната и недовършена“.

Войводата приел това като недвусмислена покана. И задействал. И жената доволна, и той отлабил. А бе работа да се върши, че животът утече.

(Дори да не е истина, хубаво звучи!)

Стари ловджии ще ви кажат, че такива случаи има много в гората. Там от въздуха и от водата на всички им се приисква. А и хората стават някак директни.

После се разбрало, че оня, бегалият, бил директорът на гимназията. И затова се изсулил като заек.

Същата вечер Любо се разговорил и с един от кибиците, шофьор в стопанството. Искал да разбере как по-точно в района се ухажвали, „сваляли“ гаджета. С Митко, оня се казвал Митко, се провел следният диалог.

Митко: Аз ша зема тая да я оправа. Ама немам време. Че тая пущина ме чака. Ама ша зема да я кача в трупчийката и да я закарам нагоре.

Любо: Добре де, няма ли преди това, така нещо, ухажване, кафенце, на ресторант? Квартира с баня да се намери нещо?

Митко: Ба! Ша я мотам по града, та да ни фанат. Ша взема швепс, ядене и ракия и нагоре. В кабината, като пусна парното, на шубата, ша я скасам. При мен нема таз-оназ, яс си сакам капан газ. Само трябва да оправа тая пущина. Че и тя е загорела за ремонт. Съвсем изпрегна сиромашката.

Превод:

— **нагоре** — това е в гората над града на 10–15 километра по меки пътища.

— **трупчийка** — камион за дърва, трупи.

— **ба** — да, да.

— **капан газ** — изкърпано дупе.

— **тая пущина** — камионът, който се гледа с любов, като живо същество.

Любо бил впечатлен най-вече от сигурността на акта. Не че нямало да „я оправи“, не че тя щяла да се дърпа. Проблемът бил, че камионът не бил в ред. Трябвало да се оправи. Той бил по-важен. Няма ухажване, срещи, задъхани прегръдки. Не. Просто ще стане, но първо колата. Е, това са пичове, мислел си Графа. Първични, искрени и честни — директни до степен, че дори не можеш да им се обидиш или укориш.

Този запас на Любо за първи път не му тежеше. Завърна се с нови приятели, които от време на време идваха до Коньовица и ние се запознахме с някои от тях. Действително бяха пичове, което показва, че по цялата страна, който си го може, си го може.

КЛОШАРЯТ

(Черен блус — тихо)

Той се появи на нашите улици някак от нищото. Събираше хартия цял ден от кофите, сортиреше я много внимателно, та чак нежно. Галеше старите вестници и списания, както галеше бездомното псе, което клечеше край него. Двамата имаха някаква кармична връзка. Човек и куче — едно цяло. Често се зачиташе в някое списание и изглеждаше странно. Клошар, облегал се на смърдящата кофа за смет и чете списание „ЛИК“.

Пръв го забеляза Васко Р., докторът, една сутрин пред баничарницата на бай Симо. Човекът си купил една баничка и още топла така я нагълтал, че сините му очи се просълзили. Явно бил гладен от няколко дни. А имал толкова сини очи, че докторът, който тогава специализираше очни болести, ги определил като рилски езера през зимата. Разговорили се, но Васко Р. научил само името му — Гаврил. Викали му Гачо.

Упорито отказвал да говори за себе си. Само казвал, че нищо лошо няма да направи на никого. Не крадял. И харесвал нашия квартал, защото никой не го биел.

Васко, комуто дожаляло, му купил още една баничка и се разприказвали по мъжки. Докторът му казал, че има една тайфа, дето ще го защитава да не го гонят от улиците ни и дори да минава през тези и тези номера на улицата. Там в двора щяло да има хартия и бутилки, та да ги взима. Бабите щели да бъдат накарани дори да сортират боклука. На хартиен, стъклен и общ.

В замяна той, Гачо, ако видел непознати хлапетии или наркоманчета да се въртят по улицата, за да откраднат нещо, веднага да кажел или на бай Симо, или в „Сивият кон“ на някого от персонала. До десет минути всички пичове се събирали по тревога. Дори Любо, дето работел до парк хотела, идвал за 8 минути.

И второ: всички бездомни кучета да ги разкара някъде. Ще ги продава ли, ще ги подарява ли, Васко не уточнил. Само да няма бездомни и нещастни помияри по квартала. Едно куче с него и толкоз.

Така в махалата се движеше само този клошар и други не се мяркаха. Явно и те бяха районирали София. Човекът беше безобиден. Едва ли беше на повече от петдесет години и това, което си позволяваше, беше една бира на ъгъла на „Пиротска“ и „Брегалница“,

до фризьорския салон, върн на тротоара, върху две щайги. Гачо не беше видян никога от никого да се оплаква или мрънка. Никой и не знаеше къде спи, има ли близки и роднини. Мекият говор го издаваше, че не е от София, а по-скоро от морето. Без да се натрапва, този странник стана като част от интериора на махалата. Сутрин се чуваше как подвиква името му тази или онази съседка, за да свърши нещо.

Зимата, когато се разболя, се оказа най-студената от десет години насам. Човекът явно е бил много зле, за да си позволи да потърси докторите Марио и Васко Р. в районната болница. Вечерта бил дежурен Васко. Като вижда състоянието на Гачо, против всички шибани правила на райониране той го приема в отделението. Двойна бронхопневмония със силно изтощаване била диагнозата. През нощта състоянието се влошило и се наложили вливания със системи. Цяла нощ персоналът се грижил за искрицата живот в това изтощено, мършаво тяло. За съжаление ден по-късно човекът, незнайният Гачо, починал. И оттука започнала гадната част на историята.

Главната лекарка д-р В. извикала нашия доктор и здравата го наругала за това, че приема без документи разни пациенти, клошари и да ги изписва по-скоро. В момента когато разбрала, че човекът е починал, изпаднала в истерия. Заплашила Васко с уволнение, защото ѝ навлякъл на главата такава беля. Каква беля тогава нашият още не знаел. Не знаел, че нашата държава не била държава, а бюрократична машина не само за живите, но и за умрелите. Проблема после той ни го обясни на едно шише водка в „Сивият кон“.

Оказваше се, че в последните години на реалния социализъм нашите болници се бяха превърнали в тромави бюрократични машини за покриване на показатели. И като няма раждаемост и този показател куца, всяка болница всячески се стремяла да намали смъртността. Но не с подобряване на лечението, нови методи и лекарства в практиката. Не с привличане на изтъкнати специалисти за добра диагностика, а с едно просто средство: изписване на тежките случаи. Неприемане на критично болни, за да няма смъртност. За всички тези хора имало „Пирогов“. Там да ходят. Там нямало показател „смъртност“. Там нямало при акредитацията чиновниците от общината да пискат и наказват.

Медалът имал и друга страна. Болниците, от гледна точка на много хора, се бяха превърнали в последно убежище от живота. Дори

близките при един инсулт не искаха да гледат бабата и я пращаха в болница. Там можеха дори да обвинят доктора за немарливост и лоши грижи. А и много успокояващо съвестта звучеше, че са приели „мама в болница“ от устата на снахата. Водела се и такава подмолна борба между болниците и хората. Хората да си умират по домовете, а здравните заведения да рапортуват пред Партията, че всички са здрави.

И Васко Р. за пореден път се сблъскал с идиотщините на системата. Гачо почина, Бог да го прости, но сгреши, че умря без документи. И започнали проблемите с неговия труп. Не може да се погребее без смъртен акт човек у нас. Акт не може да се издаде без документи за самоличност. Не се знае кой е тоя човечец. Може да е Гачо, ама може и да не е. Ами ако е на Гачо братовчед? И после, като се явят едни роднини... Дори имало един случай — на един починал клошар се явили наследници. Оказало се, че човекът бил наследник на 60 декара земя в Добруджа. А той не знаел или добри роднини са криели от него и той си събирал хартия в София.

В края на деня Марио се обадил на Любо за съвет. Графа — пак той — се свързал със свой човек — следовател в 3-то районно. Дошло ченгето да помогне нещо, но и той ударил на камък, т.е. на закон. Разбрал ситуацията и казал на Васко Р.:

— А бе, докторе, ако беше умрял на улицата, става наш случай. Ще дойдем, ще мерим с рулетката, ще разпитваме свидетели, ще мълчим умно пред журналистите. И ще го вземе съдебната медицина. А сега, какво? Умрял човекът в болница. Проблемът си е ваш.

Пак му обяснява Васко Р., че не може да го аутопсират дори. Ами ако се явят роднини сред един месец? А да седи в моргата, докога? Хладилни камери няма. След два дни започва разлагането. Лято е, ужас.

— Не може — обяснява ченгето. — Случаят става прокурорски. Някой трябва да разреши погребение без самоличност. И ако възникне нещо после, кой ще прави ексхумация — полицията. Пак главоболия. Не-е, това си е баш вътрешно болничен проблем.

— И к'во излиза? — пита докторът. — Трябваше да изнесем трупа на улицата през нощта, все едно е блъснат от кола. Така ли?

— А бе така е — отвръща полицаят. — Живеем в шибана държава — и продължава. — Ти знаеш ли, докторе, аз на какъв разговор присъствах? Слушай. Отивам в общината при едно девойче за

справка. Хубаво девойче, свършва справката бързо. Каня я на кафе. Зер може нещо и късметът да ми излезе. Тя не може да мръдне от стаята. Слизам в барчето, купувам кафенце, цигари, както си е редът, и се качвам. В стаята — друга хубава жена, явно началничка ѝ се пада, защото ѝ се кара.

— Ще въртиш — казва — телефоните до всички общини. Искам сведението до половин час. И никакви външни хора в стаята!

Тук вече се ядосах. Легитимирах се и попитах какъв е въпросът. Ако мога, да помогна.

— А, можете — казва другата. — Вие всичко можете. Трябвало сведение от всички общини в София. Колко хора ще починат евентуално през следващата година. Горедолу. Останах като гръмнат. За какво е това сведение?

— Как за какво? — отвръща началничката. — За да се отпуснат пари за пенсии от Министерството на финансите. Колкото повече починат, толкова повече икономии в бюджета. И по малко пари в общината за пенсии, инвалидни помощи и прочее.

Ега ти цинизмът.

— Значи какво? — пита Васко ченгето. — Колкото повече починали, толкова повече икономии. Ако има икономии, ще има повишаване на заплатите. Значи човек като се пенсионира и да мре, за да прави икономии на държавата.

— А бе нали ти казах, че сме шибана държава — отвръща ченгето и си тръгва.

— Шибана отвсякъде — продължава да разсъждава докторът. — Сега си обяснявам тоя геноцид над народа с цени за парно, ток, храна и всичко. Да умрат много хора и да има излишъци в бюджета. За нови мерцедеси, за командировки в чужбина, а бе за все хубави неща.

С тия мисли и двамата доктори нея вечер сговниха настроението на цялата компания в кръчмата. Пи се много, но никой не го хвана. Може би, защото лошите мисли трудно се давят в алкохол.

Историята обаче за Васко Р. има и продължение.

След два дни един колега от съвета предупредил Васко, че ще го извикат на болничен съвет за обяснение. Била сформирана комисия по повод екзитуса на клошаря. Васко, който не се ползваше с обичта на главната лекарка Василева, решил и той да се подготви. И го направил

в стила на махалата. Отбил се в аптеката и в магазина на Весо Маслината. Нещо пазарувал, но бил сам.

По време на съвета обстановката била наежена. Болницата затъвала финансово. Ръководството, което я управлявало, не искало да признае, че е некомпетентно и търсело странични причини. Главната шефка Василева, която била завършила двуседмичен курс по управление в здравеопазването, гледала над очилата си и все повече заприличвала на Георги Димитров от един стар кинопреглед. Васко я слушал внимателно и броял колко пъти ще сбърка с лекота маркетинг с мениджмънт. В три изречения то сбъркала два пъти. Василева била известна с това, че като научела някоя нова дума, винаги парадирала с нея и я вмъквала къде трябва и къде не трябва. Като главен лекар от комунистически тип, тя била усвоила маниера винаги да е недоволна и да поучава. За нея пазарното стопанство се свързвало с женския пазар. Маркетингът бил да маркираш прегледа в журнала, а пъблик рилейшън — нещо като публично събрание.

След като се накарала на всички присъстващи, главната ръководителка пристъпила към въпроса за клошаря. Започнала отдалече, че вярно, трябва да сме хуманисти и хора, че всички хора са равни. Но все нашата ли болница трябва да прави тия жестове? А и млади колеги на дежурство не се консултират с по-стари, а правят на своя глава неща, че после как да се отчитаме пред района. Пред друг... пардон, господин Рогачев. Както говорела главната ръководителка и вече описвала розовото бъдеще на болницата под свое ръководство, забелязала раздвижване от страна на доктор Васко Р. Колегата бил извадил на масата хапчета. Много. Настъпила тишина и всички колеги се втренчили в доктора. Васко внимателно отделял по две хапчета от червените, жълтите, сините и едно черно. То било най-голямо, като бобено зърно. След като ги отделил, прибрал останалите, а тези ги събрал в шепя и глътнал наведнъж. При вдигането на главата си уж случайно срещнал погледа на Василева. Явно стреснат, казал едно „Извинете, колеги“ и отново навел глава надолу. Постоял така около минута. В стаята се било възцарило тихо напрежение. Васко прошепнал нещо на колегата до себе си, станал и без да погледне никого, излязъл от кабинета. На вратата малко залитнал, но се овладял и тихо затворил вратата от вън. Тишината в директорския кабинет продължила още минута и ушният колега казал:

— Ей, няма да го бъде тоя човечец. Като го гледам колко лекарства пие, закъсал е завалията.

Още минута тишина. Изведнъж главната ръководителка се сетила, че има спешна работа и бързо приключила колегиума. Протокол не се правил. Труп просто нямало.

Васко го нямало в отделението. Бил си тръгнал. И ушният доктор бързо се измъкнал от болницата и запитал нанякъде, което хвърлило в смут колегите. Взели да се питат какво става.

Два дни по-късно в сепарето на „Сивият кон“ Васко Р. ни разкри какво става. Тъй като, ако го били накажели, щяло да му бъде за трети път и следвало уволнение, той решил да се спасява. Взел от аптеката витамини, разтворил боята за яйца и започнал да боядисва хапчетата. Оцветил ги добре в различни цветове. Да изглеждат по-западни. Дори едното го боядисал наполовина черно — траур, наполовина жълто — един вид надежда. Номерът минал. Разминало му се уволнението. После цял месец директорката не го закачала за дребните закъснения и други докторски провинения.

А какво бил казал на ушния? Оня му бил приятел, та му казал:

— Като свършите, ела в „Сивият кон“, да се видим. А вие ще свършите след 2 минути.

Както и станало.

ТЕОРИЯ НА ГРАФА ЗА НОВАТА БРОЙКА

Ако си бил с една жена така, сексуално и после се разделите за известно време, но не скъсате, то и това време има значение. Ако пак спиш след шест месеца с нея, ти се брои за нова бройка. Защото си я позабравил и ти се вижда нова. И извивката на тялото, и гърдите, и ханшът — всичко ти е ново и тръпката е голяма. Ситен Боре не беше съгласен, ако не си бил три месеца да ти се брои бройка: „Че то с две гаджета през три месеца и хоп — на година имаш четири бройки и си майстор. Не е арабийско! Някой да се мъчи да ухажва, сваля, гали, люби (че и невинаги рипа веднага), а друг да менти с бройките. И затова в тая махала ще се брои по мъжки. Може и Юлия да е, дето мнозина от нас с нея, така... нали, но ако е през шест месеца, си се броят две бройки“.

Край на теорията.

Та се обажда нашият на Ива. Срещат се в градинката и си лафят. Тя обаче почва да го напада, че все ходи по млади момичета и че това, мъжете, са заформени мръсници и Графа в частност си е най-големият. Ето тя и внуче вече имала, въпреки че била на 39 години и искала приятелство и любов, а не само голо чукане. Макар че, разбира се, Любо бил върхът, но все пак не му ли омръзнало да тича по някакви млади флърци, дето и една поза не можели да направят като хората. Тогава на нашия му писнало и направо побеснял:

„А бе що не се разкарате всичките тия, дето ми се правите, започнал монолога си Графа. А бе чудя ви се на българските жени, продължил обобщаващо. Като родите едно или две деца и сякаш по закон божи напълнявате. Отзад направо изглеждате като елхи. От горе надолу се разширявате. Иначе в лицата сте хубави, обаче в телата хич ви няма. И като ви се роди по едно внуче, все едно в него се прераждате. А бе то хубаво, но още сте млади. Какво току бутате внучето напред. Внучето си е внуче, обаче вие сте още на хубави години за любов. Радвайте се на хубавия, зрял секс. Та вие в малкото си джобче можете да турите цели поколения след вас. Само с опита, дето можете един мъж да го побъркате с рутина. А вие «акана» се сбабичосвате. Я виж по улицата! Жени на около петдесет години — в лицето кукли, в тялото добре и к'во? Влачи едно сопوليو внуче и не се сеца за себе си. А дъщерята се развлича с такива като нас. Щото младите гаджета пък търсят рутината и сигурността на мъжете над 40. Вие сте си виновни!“

Графа чак се задъхал от яд. Просто му се разминавало чукането и бил яден.

„И после, тия тъмни дрехи, продължил. Като се заобличате в черно. А бе сложи един бял или жълт панталон, нищо че си на 46 години. К'во от това? Знаеш колко мъже ще те пожелаят. Има едно изследване в Щатите, че 40% от мъжете над 40 години продължават да онанират веднъж седмично. Да, това е факт и защо? Защото не могат да си понасят остарелите жени. А за млади не смеят. Поради служба, обществено положение и прочее. Ще се мъчат сами, ще се мъчат, па ще отидат при младо, щото жените само ги навикват и отбиват. А мъжът над 40 е най мъж. Така да знаеш!“

И станал, и си тръгнал. За пръв път в живота Любо да остане вечерта сам, когато му се искало друго.

* * *

Същата вечер, щото бил ядосан, се обадил на друга девойка. Венета била интелектуалка. Към нея подходът бил друг. Преди секс тя искала нещо „интелектуално“. По тази причина преди време Любо за едното чукане бил воден и на опера, и на моноспектакли. Но най-гнусен си останал споменът за концерта от цикъла „Нова българска музика“. Жената поставила условие: първо на концерта, после в нейния самостоятелен апартамент. А Любо бил загорял. Нея седмица не бил имал „сефте“, а било вече сряда. Но този концерт го разбил. Първо, той не разбрал докога оркестърът настройвал инструментите си. Били на третия ред (доста скъпи билети) и му се видяло цяла вечност да скърцат ония с цигулките. Той дори видял един да вади нещо като сапун и да маже един лък. Началото, според Венета, било много силно. Само че Графа не разбрал кога са започнали. Силно било, но по звук. Какафонията, според него, била пълна. Започнал да се върти, но Венета го смушкала и му казала да си затвори очите, за да го грабне музиката. И това било най-кошмарното. Любо затворил очи и музиката го „грабнала“. Така го грабнала, че първо го зашеметила и после в съзнанието му изплували ужасни картини. Първо се пренесъл на един плаж, където лоши хора го давели, него и една котка, във варел. Котката пиццала и драскала по ламарината (това явно била първа цигулка). След това го затворили във варела и отгоре един негър започнал да думка с пестници. Отстрани един индиец надувал свирка и две кобри се жулели. На Графа му се препикало от зор. Отворил очи и с радост разбрал, че е в зала „България“. До него Венета блажено седяла със затворени очи. Това чукане по-късно той помнел за цял живот.

Тази вечер се получил тежък марафон. Отишли и на театър с иначе хубавата Венета. Пиесата била най-малко странна. През цялото време една актриса се разхождала почти гола на сцената. И обяснявала на мъжа си (и на публиката, сякаш публиката е малоумна), че е самотна, неразбрана и недолюбена. И че двата шамара, дето мъжът ѝ ударил (явно в предишна пиеса, защото от тая не се разбрало кога е яла боя), само я накарали да го намрази. Мъжът ѝ през цялото време я питал дали тя била спала с най-добрия му приятел (като че ли като

разберял, щяло да му стане по-добре). И я заплашвал да я пребие и да й „тури два шамара“ (сигурно в предишната пиеса малко я е бил). И постоянно пиел, като надигал бутилка с ракия. По едно време се явил и въпросният приятел, който обяснил, че не само не е спал с нея, а че е педал и ако спи с някого, то би искал да спи с мъжа на героинята и затова носел бутилка уиски. Освен че ходела гола, героинята през цялото време мечтаела на глас (силен, дразнещ и писклив) да види Аржентина. Така и не се разбрало защо точно Аржентина, а не Парагвай или Панама, или Танганайка. Явно никой не го било грижа къде ще се пръждоса тая досадница. Нито мъжа, нито приятеля, а най-малко — публиката. Дори един от публиката до Любо казал на висок глас да тръгва, та двамата мъже като останат сами може да стане нещо интересно. Актрисата явно не го чула, защото до края никъде не отишла.

Пиесата впрочем била причина тази вечер Любо за втори път да остане на сухо. След края се провел разбор, на който Графа се изказал твърде остро. Венета реагирала:

— Добре, де — омекнал нашият. — Трябва да ми помогнеш да разбере тази пиеса.

— Ти, ако не си възвишен, тя, пиесата, няма да докосне сърцето ти — реагирала Венета.

— Не съм възвишен — отвърнал язвително на свой ред Любо. — Но не разбрах защо тая идиотка иска да отиде в Аржентина. Твърде проста е.

— Тя е обикновена, наранена душа — възразила Венета.

— Именно, проста като тапа — заял се нашият. — Струва ми се, че е откачена, а от пиесата не е възможно да се разбере дали й хлопа нещо.

— Не само не й хлопа — язвително възразило момичето, — но и ти не си възвишен тип.

— Не става ясно защо иска да отиде до Аржентина — продължил анализа Графа. — Никой не я спира. За к'во й е да ходи. За патка като нея има ли значение къде ще ходи. Дали в Аржентина, или Мало Конаре. Както се държи, навсякъде ще я млатят.

— Търси възвишената любов — възразила Венета.

— Дрън-дрън! Като е пуава една жена, и на луната да отиде, пак си е пуава — изстрелял поредната си сентенция нашият. Пуава била

слабата степен на смотана.

— И дори не се съблече цялата — продължил. — Една жена или се облича и после съблича, или не се показва по бельо, та само да се надяваш. То се знае, че оправена булка — метен двор, ама тая въобще не е пипана от месеци. А и при това грачене, да ти се отще.

Това преляло чашата. Момичето се въртнало и си тръгнало обидено. Любо обаче не я последвал. Плюл през зъби. Запалил една цигара като Белмондо и потънал в нощта. (Какъв израз!)

4. АСЕН ЛОВЕЦА

(„Кинкс“, „Ху“ и ’сичко на Дженис Джоуплин)

Любо Графа винаги обичаше да ни представя нови приятели. През лятото на 197... в „Сивият кон“ се появи неговият приятел Асен — Ацо Ловеца. Викаха му и Кинкса, защото беше маниак на тая група и на „Ху“.

Любо разправяше, че това е единственият ловец, който не лъже за разни ловджийски работи, а само когато имал вземане-даване с гаджета, можел да пусне по един-два лафа така, просто за адет.

Ситен Боре се сети, че този Ацо е същият оня, дето през пролетта за една вечер бил целунал момиче на първа среща, час по-късно набил трима души и нещо с милицията се набъркал. Носеха се слухове за стрелба и гонитба, но нещата бяха мътни. Това беше същият Асен, дето продал една улична котка за сто лева на една чехкиня зимата, пробутвайки я за рядка порода. А номера той го бил чел по книгите. Хващаш една котка през зимата. Затваряш я в клетка на балкона на минус десет градуса и я държиш доволно яко време. Обаче я храниш с месо и сирене. От студа на нея козината ѝ се сгъстява, от обездвижването надебелява и става с лъскав, мазен косъм. Казваш, че е рядка сибирска порода и готово. Правеше го тоя номер два-три пъти, когато имаше жени, които търсят котки. Тия жени бяха най-често у нас по линията на СИВ. Там работеха мъжете им, чехи, унгарци и живееха по едно време около „Руски паметник“.

Освен това Графа разказа и другата случка. Тоя Ацо качва една готина мадама, ама много готина, на мотора — имал мотор — и я кара в Кътина. В къщата на един авер да свършат работа. Тогава в това шопско село до Курило нямаше вили, само здрави селски къщи. И до къщата — сайвант със сено. Та качва Асен гаджето в сайванта на сеното, отгоре под покрива. Тя била пет години по-голяма от него и си знаела за к’во я водят, че кафето е после и цигарката после и прочее. Та

без да се мотат, започват хубава, здрава любов. Тя отгоре, той под нея, а бе — мани.

И по едно време, разправял Ацо, като било гаджето отгоре, като започнало да се извива, гърби, пуф-паф, а бе все едно ток я треснал. А то вярно, една жица да се проточи в сайванта и онази, милата, като маа ръцете, да я докосва. И то няколко пъти, щото не се усещала. От Ацовото действие. Такава гръчния не бил виждал, хвалеше се Ацо.

— Аре стига, бе! — кодошели го другите. — Теб не те ли тресна тока?

— А-а, как ще ме фане, бех с презерватив!

(Така беше с разказите тогава.)

И друго казваше тоя Ацо. Кога една жена те е възбудила истински?

Когато като я погледнеш, ти затракат зъбите. На него така му затракали тогава на тавана, че му кънтяла главата. Като разпиляла онези дълги коси в сеното онази красива жена. Гола жена с дълги, лъскави коси в сено. К'во да говорим повече? Какво му трябва на един мъж, за да лудне? И да затрака целият? Чак започнал да си стиска зъбите и правил не чак толкова мили физиономии. Стискал, все едно има вода в устата, кокорел се и дори тайно се ощипал по задника, да се успокои. Добре че е бил в началото в гръб с девойката, та да се осефери малко.

(Това беше отклонение, за да стане ясно, че Ацо беше пич.)

И така. Нея вечер те, нещата, се изясниха, защото сам Асен ги разказа. А той ги разказа, за да влезе в нашата тайфа. А искаше да влезе, защото му трябваше опитът на Любо, за да му помогнел. И то да му помогнел пак по женската част. В смисъл как да „избега“ от Жана, но така, че да не я обиди. Когато Графа трябваше да помогне, винаги ставаше сериозен. Поръчваше си едно коняче „Екстра“ — 48 стотинки. („Плиската“ беше 1 лев и 1 стотинка и беше за баровци.)

И тая вечер двамата с Асен седнаха на една маса и нещо говореха. Първо говореше Ацо, а Любо кимаше. После Любо говореше, а Ацо кимаше. Не само кимаше, но и вдигаше вежди, което значеше, че е впечатлен и се поставя в плана на Графа, какъвто и да беше той — дори и грешен.

По-късно двамата се присъединиха към компанията и пъзелът започна да се реди. Ацо ставаше един от нашите.

* * *

Пролетта на същата година Асен се влюбва в Жана. Това беше една Жана от „Лайош Кошут“ до цигарената фабрика. Една Жана, дете беше много хубава, както може да бъде хубава жена на 21 години. Макар Ацо да живееше срещу стария цирк на „Позитано“, беше видял Жана около „Македония“ — площада, седмици преди това. Като се прескочат две-три седмици обходни маневри, съгледвачи и събиране на информация от верни махленци, една вечер Ацо и Жана осъмват, т.е. се засвечеряват на една пейка в градинката на „Лайош Кошут“. Ачо имаше приказка, а и скоро беше ходил на някаква сказка на един руснак (той тогава тренираше жиу-жицу, нещо като карате и самбо), та беше пълен с лафове за омайване.

Та нея вечер — както казват бургазлии — Ачо беше във вихъра си. Красиво момиче до теб, сто грама коняк „Екстра“ в джоба — за всеки случай — цигарки, топла пролетна вечер, здрава пейка само без две дъски за облягане, но и една стига — к'во му трябва на човек повече. А и хронична ерекция, щото Жана се допираше до Ацо, уж случайно, с онези твърди гърди, без сутиен естествено, от което на всеки нормален мъж му ставаше лошо. Още повече че говореха за сериозни неща. Ацо говореше за „точките на живота“. Дето оня, руснакът професор, ги изнесъл на сказката във ВИФ.

К'во професор, направо академик бил и само нашият му бил задал въпрос и научил всичко. А то било, че по тялото имало точки на живота. И ако ги знаеш и ги набараш, и разтриеш, всичко минавало. И дори да си болен от'секъде, пак минавало. Само трябвало леко да ги масажираш и това е. Нищо друго. Човек трябвало само да знае как да диша като йогите и да се оставел някой да го масажира по точките. Щото човек така се отпускал, че дишало цялото му тяло. И му ставало много хубаво. По-хубаво и от оная работа.

— И от оная работа? — питала Жана и уж случайно пак се допирала до Ацо.

Нашият вече се потял и започвал да затепва и думите.

А бе да, дори от оная работа, ама като се комбинирали масажът на точките на живота и оная работа, ставало страшно и не 'секоя жена

можела да издържи. Само истинските жени. Дори и професорът го казал, а той бил известен кенефотерапевт.

— Какъв терапевт? — наострила уши Жана, защото думата нещо я смутила.

Нашият обаче запазил присъствие, нали е коньовичарин, и обяснил, че това не било нещо там дето било кинезо-, а си било кенефо-. Да, но не идвало от другата дума, турската, а от английската „кен“, дето значело мога.

Знаенето и на английска дума съвсем шашнало Жана. Това да знаеш английска дума си значело, че знаеш и други думи. И то като се знаят и други думи, направо можеш да си говориш с някой англичанин. А и с друг чужденец дори можеш да си говориш, какво му е на чужденеца повече от нас. И той говори. Ми то това си било направо велико. А и като слушаш какво е слушал Ацо, направо тоя пич бил божествен. Така му казала Жана: „Ти си божествен“.

Нашият не се смятал за божествен. В момента бил възбуден и преодолял психологическата бариера на 197..., прегърнал Жана и я целунал. И то в устата. Половината небе се сринало върху него. А и тия твърди гърди, дето тя допирала до него — станало нещо велико.

Само че като в лош филм се явил и отрицателен герой. И то не сам, а трима. Тия тримата били махленските хъшлаци, дето в тая градинка се събирали вечер, дрънкали на китара, пушели, пиели коняк и гледали с кого да се сбият. Единият живеел на същата улица и всички момичета по принцип си били негови. Само че те не знаели, че Асен наистина тренирал ония спортове на „Славия“ — ей така, за кеф. И по познатия сценарий след два-три лафа „А бе кой си ти, бе?“ и „Дай една цигара!“, станал един бърз бой или търкал, както му казваше Ацо. На единия — шамар, на другия — ритник в слабините, а третия — с шут отзад, за една-две минути нашият ги разхвърлял. Само че вечерта била развалена. Двамата с Жана тръгнали, той да я изпрати като кавалер. Изпраща я нашият до входа, още страстни целувки, леко обарване по циците и дотук. Тръгва надолу към „Ботев“, обаче ония тримата го чакали в тъмното с камъни. Не смеят да го наближат, а го замерват. Обаче, като във филм на Белмондо, последна идва милицията. Ония замерват и чупят прозорец на първия етаж и падат стъкла на москвича на милицията. А това не се прощава. Милицията спира колата, скача, били две милиции, тоест двама милиционери и подгонват и ония

тримата, но и нашия искат да хванат. Само че, който не си е имал работа с милицията, той не знае, че тя: първо арестува, после бие, после на партийния в завода и на ОФ-то в квартала и става напечено.

„А бе бегане му е майката“, си казал Ацо и хукнал по „Ботев“, свил по „Солунска“ и драснал към киното. Едната милиция хукнала по него и като изостанала, извикала: „Стой, ще стрелям!“ И тук сгрещила. Щото кипнала кръвта на Ацо. Спрял, обърнал се и извикал: „И аз“. И стрелял. Тук трябва да се поясни, че още от дете Асен имал влечение към всякакви видове самоделни пушки и бомбички. Сам ги правеше от сярра, калиев перманганат и бронз и всякакви такива неща. Та тая вечер имал един обикновен тапишник — от едно стрелбище го бил спечелил. И що го носел, и той не знаел — бил го забравил, че е у него. Но сега, като му причерняло, извадил го и гръмнал. Оня от милицията се сурнал на асфалта, шапката му хвъркнала в една локва и по логиката на гадостта точно тогава една молотовка на боклука минала, та я смачкала. Цялото това действие се развило за десет секунди, но достатъчно време нашият да разбере, че става действително напечено. Хвърлил пистолета — преценил, че като видят, че е тапешник, няма да го търсят — и така побегнал, че през уличките за една минута се намерил към цирка и от там — вкъщи. Милицията действително не го търсила. Явно са намерили пистолетчето и са минали тихомълком към версията детска работа.

* * *

След тоя случай любовта избухнала между Асен и Жана. Два-три месеца било хубаво. Обаче Жана била много ревнива. Все искала нашият да е с нея. А той точно ставал ловец. Чакал неделата с нетърпение да ходи на лов с приятели, дето имали и билети, и пушки. И той намерил пушка, незаконна, и кръвта му кипяла. Само истински почитател на каквото и да е хоби можел да го разбере. Изобщо на един мъж между 21 и 30 години не му се мислело за по-сериозна връзка. И когато вече му омръзнала тая работа, потърсил Любо.

— Щото поне да имаше нещо по-сериозно — казал на Графа, — да не те е яд. А то само разходки и държане на ръце. Е, и малко галене. И после какво? В банята — сам. И като загубиш образа, посягаш към

шампоана на сестра си. (На тия шампоани имаше по една красива женска глава.) Верно, красива, ама като затвориш очи, не стига. А Жана се дърпа. И после губиш образ.

Любо кимал глава. Тогава всички знаехме какво е да загубиш образ. Така беше. Нямахше „Плейбой“.

* * *

Графа мисли няколко дни и измисли нещо. Тъй като нямаше много опит с ловджии (Любо беше ловец на сърца), трябваше да се предприемат бързи действия с цел тоталното омаскаряване на Ацо и сриването на неговия образ до ниво никоя жена да не иска такъв мъж. Мъж ловец, дето го няма събота и неделя вкъщи да се върти в кухнята, да пазарува и да готви — защо не? Изобщо да се върти до гъза на жена си, такъв мъж не е „първа тръпка“ за съпруг.

Планът беше да вземат Жана един ден на лов. Денят трябва да е дъждовен, кален, студен и гладен. Да се забрави храната, а да се види пиене. И като види тя, че това я чака цял живот, да го отпише тоя мъж.

* * *

За всяко действие Любо се подготвяше старателно и сам. И за тази работа, да спаси приятел, той вече имаше план. Първо, хвана едно улично куче, което се моташе пред „Сивият кон“. То беше глухо, мързеливо и кльоцаво. Всяко ухо имаше своя посока на движение и в много моменти, като го погледне човек, приличаше на „джадай“, едно същество от едни комикси, по-късно филмирано в „Междузвездни войни“. А беше и леко куцо с предния крак и се движеше много интересно — като крива джанта. Месец преди това се разбра, че е глухо и донякъде сляпо, защото, като подгони една котка по „Позитано“, котката сви рязко и това псе се прасна в една дъска от тарабата на къщата на Васко и си счупи предната лапа. Васко доктора тогава му постави бинт и една дъсчица като шина, та кракът зарасна. Кучето търчеше не зле за тия си дадености.

Та това куче хвана Любо и го прибра при себе си. Какво го хранеше и поеше не се знаеше, но това псе заглади косъма и се държеше някак странно.

В същото време Ацо подготвяше почвата, като увещаваше Жана да дойде с него на лов. Защото ловът бил неговият живот и ако някой го обичал, трябвало да са заедно. На Жана мераците ѝ бяха съвсем други, но явно беше решила да се пребори и с това чудо — хобито на любимия.

В един изненадващо студен и дъждовен за септември ден, Любо каза, че сега е моментът. И Ацо, и приятелката му да бъдели в пет часа сутринта на гарата на Захарна фабрика. Освен това Ацо да носел ония двеста лева, че той Графа му бил намерил куче — белгийско гонче, много рядка порода.

Първите два хода били направени. Жана се вбесила, че в събота, в пет сутринта, трябвало да бъде на майната си и второ, че той, Ацо, бил луд да дава пари за куче и то такава сума. А времето било още по-дъждовно. Валяло вече три дни и всичко било кал.

Така или иначе в този събота ден в пет сутринта тримата се срещнали. Любо бил любезен, подал синджира на кучето и Асен му платил 200 лева. Още в първия миг между Жана и песа се породили чувства на неприязън и средна по сила омраза. Кучето, което Любо нарекъл с гръмкото име Рекс, се опитало да я ухапе по крака. После се отръскало и я напръскало с капки мръсна вода. За финал се дърпало като щуро и не искало да се качи на влака. По-късно в купето било много неспокойно, дори агресивно. Лижело всичките седалки, душело и дори се зъбело на хората по коридора през стъклото. На Жана настроението било под нулата. Вече виждала, че този човек до нея, Ацо, бил влюбен във всичко друго, но не и в нея. А и това гадно псе. Излязла в коридора да пуши една цигара. Искало ѝ се сега да слезе и скъса с Асен, но не знаела дори накъде пътува. А не знаела, защото Графа казал, че е тайна къде отиват, защото можели да чуят и други ловци. Вътре в купето Ацо попитал шепнешком:

— А бе, Любо, к'во е т'ва куче, бе? Не е ли оня помияр пред кръчмата, само че охранен и много агресивен?

— Той е — отвърнал Графа, — а е агресивен, щото му давам от пет дни „Пирамем“. И ако я ухапе поне два-три пъти, си спасен. А, и да ти върна двестата лева. И Любо му подал парите. Просто се били

разбрали Ацо да изглежда съвсем наивен, че се е прецакал за тоя помияр.

— Е, може само един път да я ухапе, през кеца леко да я ръфне, т'ва стига — станало му жал на Асен. Все пак той си харесвал Жана.

— А бе един път. Два-три пъти да я ръфне, к'во, кецове са това. Трябва да я бутне дори в калта — разсъждавал на глас Любо. — Ще й дадем да носи нещо месно, та псето да я ръфне и по ръката. Спокоен бъди, ваксинирал съм го.

Денят продължавал да бъде навъсен, мокър и студен. След като слезли от влака преди Перник, Любо ги повел през някакви мокри поляни и разхождал два часа за патици. Уморил жената и я отегчил до смърт. Тук клякал, там гледал дълго нещо в мократа трева, следи някакви и все мълчал.

Като надежден бъдещ браконьер Ацо имал едно чифте на приятел и една въздушна пушка за Любо. На него тоя район му бил познат и наистина се надявал да гръмне поне една патица. И наистина долу към микроязовира се видяло едно скупиче от няколко птици.

— 'Сички долу! — прошепнал Ацо и двамата се плъснали по корем. Жана и тя легнала, като се изцапала вече доволно. Пуснали кучето, което вместо да прави нещо кучешко, започнало да души торбата на Жана. В торбата имало един обелен кренвирш, мушнат от Любо. Започнало да ръфа онова псе раницата и Жана изпищяла.

— Тихо! — прошепнал тоя път Любо. — А бе, Жана, патиците чуват всичко, тихо. И чуват, и виждат от километри.

— Пикая ви аз на патиците и на лова — развикала се Жана и станала.

Птиците наистина се вдигнали във въздуха.

Кръвта на Асен кипнала, дигнал чифтетото и с два изстрела свалил една патица. В тоя момент се чул изстрел и от страна на Любо, придружен от жално квичене на кучето. Жана така се стреснала от тази канонада, че се сринала по крем в мократа кална трева. Асен се затичал към язовира, а кучето, кой знае защо, дръпнало назад към хълма. От хълма обаче се чули други изстрели на ловци и горкото псе се втурнало към Жана. Тя, като видяла търчащото към нея животно с две уши в различни посоки, мокро и леко разногледо, скочила и побягнала през мократа трева. Срещу нея обаче изскочили някакви хора с пушки и тук тя пак се свлякла на земята. Вече от страх.

Картината изглеждала така: Ацо тича към язовира, Жана — наляво, Любо седи на място, кучето се щура, не знаейки от къде какво идва, от хълма се спускат още трима ловци и те стрелят по патиците. Полето ехтяло от канонадата.

Малко по-късно тримата се събрали. Ацо, сияейки, с патица в ръце; Жана, разплакана, мръсна и твърдо решена да скъса с Асен; Любо, спокоен, пуши; ловци, няколко броя, псувайки, се мотаят около язовира, а кучето, кой знае защо на сто метра от тях, гледащо уплашено.

Още на място Жана спретнала скандал, че те не са мъже, а идиоти, които не стават за нищо, егоисти и убийци. Че тя иска приятел — не да убива беззащитни птици, а човек, който си е вкъщи. Човек, спокоен и добър, а не такъв, дето ходи като алтав по блата и гори и като утрепе нещо, скача като улав, че е направил нещо голямо. Изобщо ловците били гадни мъже, егоисти и нещастници.

Тук и на Любо му писнало от тия глупости:

— Ти, момиче, не викай много, че сега е десет часът.

— Е к'во като е десет? — попитала Жана.

— Ами такова, че сега мечката идва с мечетата да пие вода — казал Графа.

— Каква мечка, бе? — Жана се разтреперила.

— Как каква, кафява, дето слиза от Люлин, от резервата. Викат, че била стръвница, ама не ми се вярва. Едно магаре е изяла, та чак пък толкова да е освирепяла — и Любо клател глава.

Повече не било нужно да се говори. Набързо Жана отпрашила нагоре по хълма. Любо и Ацо едва я следвали. Само че и двамата огладнели. Най-близката кръчма била на два километра. Доста скапани от пътя, все пак след час се добрали до нея. Тя била известна на ловджиите в околността, че там можело да се чуят първите велики и истински ловджийски моабети, които след месеци се чували и в София. Казвала се „Завоят“, но всички я знаели като „Кюнците“. Това било така, защото по средата на едно бая голямо помещение имало една печка, направена от варел, и над двадесет метра кюнци въртели под тавана за по-топло.

Това било точното място, където Любо се развихрил. А и Асен веднага видял няколко от редовните присъстващи пишман ловджии и повече ракиджии и се започнало. Жана стояла раздражена, като

виждала как нейният любим се потапял в свои води и това бил неговият свят.

А Любо разказвал истории, които неизвестно защо винаги свършвали с проблем за ловеца. В едната ловецът осакатявал, борейки се с вълк, и оставал хром, с изсъхнала ръка, за цял живот. В друга глиган намушквал някой от дружинката — там, дето само той и най-близка жена пипали и човекът вече не бил мъж. В третата история се разказвало за най-бързата пушка и най-смотания левак, дето за малко не изпотрепал цялата ловна група, барабар с кучетата, и накрая се прострелял сам. Тъй като Графа изпил два коняка и бил на трети, приказката така му вървяла, че дори и стари истории преразказвал, като оная за прасето с двата ножа в гърба, дето го преследвали двайсет километра до границата. А то да вземе да се гътне на браздата и главата му в Сръбско, тялото — в Българско. И как с граничарите се пазарили и едва не стигнало до стрелба и как един от ония казал: „Ше ви пуцам“ и как нашият дигнал пушката и той казал: „Ти ли, бе?“. И за да покаже как било станало, Любо гръмнал във въздуха.

Тук историята се раздвоява.

Едни от свидетелите твърдят, че Любо случайно уцелил кюнците, които се сгромолясали върху две маси. А били поне пет метра черни тръби. И като паднали, били ударили по главата Жана. И затова тя побягнала и не се върнала вече. И се чудили как такава жена се е върнала в София. Сигурно на „стоп“ с някой тарикат. И цъкали.

Другите твърдели, че Любо нарочно уцелил кюнците, за да стресне Жана, та тя да знае с к’ви хора си има работа. И кюнецът не я праснал по главата, а само на масата. И червеното на покривката не било от кръв, а било лютеница. Та той, Любо, как ще нарани жена?!

Вярно, че по-късно признал, че на полето нарочно гръмнал кучето в гъза с дребни сачми, та оная жена да се уплаши и да разбере, че с приятеля му, ей с тоя Ацо, са луди. И всичко това го правел за приятеля си. Това обяснение се приело много мъжки от кръчмата и компанията казала, че щом е така, значи, за приятелството, значи и двамата са пичове, а тая жена да си вземе некой женчо там, от София. Некой, дето марки събира и вода от Горна баня налива и дето не знае к’во е откат, накат и сам срещу един, например глиган. И така като казала кръчмата, всички тоя ден решили, че няма вече да ходят като

глухи кучки по дъжда, а ще останат да подкрепят Любо и Ацо в делото им.

Така Асен решил проблема си с това иначе хубаво момиче Жана. Него после дълго време му било малко, тоест много криво, но пък — чак и брак на тая крехка възраст! В знак на милост дори беше прибрал и помяра у тях близо година, преди да го утрепе една каруца. То кучето било само одраскано от изстрела на Любо и бързо се възстановило.

Така още една история от Коньовица завърши в стила на махалата. В дух на свободния мъжки свят.

(Тук избрано на „Ху“.)

5. КРИСТИНА, СРЪБКИНЯТА

(Здравко Чолич — всяка колекция го заслужава)

Тази история разтърси тогава Любо и той винаги, когато се връща към нея, го прави с една много мила топлота, характерна за мъже, имали връзки с много жени. Мъже, които са познали и болката от раздели и самотни нощи. От срещата тогава в кръчмата, той чул една история от устата на това красиво и зряло момиче, което всеки мъж би пожелал. Но не и Графа. Той искал просто да ѝ помогне.

В тия години, като че от нищото за нас българите, в съседна Сърбия започна икономическа криза и вътреособици, които на нас не ни бяха много ясни. Може би дори гражданска война на етническа основа. Международните сили поставиха държавата в икономическа изолация. Снабдяването беше силно намалено. Обикновеният човек страдаше от недостиг на храна, лекарства и ежедневно необходимите продукти. Разви се веднага черната борса и границата между нашите две страни стана удобна за прехвърляне на стоки.

Международните сили, разбира се, не бяха глупави и пазеха строго на всяка митница.

Това всичко на Графа му беше мътно като информация и подобна лекция му била изнесена от тази жена тогава там, в „Сивият кон“. Молбата ѝ била следната. Той една нощ след три дни, в петък, да я чака на митницата. Тя щяла са прекоси сама границата и той просто да я вземе от паркинга и докара с кола до София. Просто и ясно. Той я чака, докарва и тя му плаща за услугата 100 марки. Германски. Тогава това бяха много пари. Кой не би се съгласил?

Защо точно Любо ли? Тя много го харесвала, а и знаела, че той може всичко. Като неформалният лидер в една махала. Другото, което на първата среща премълчала сръбкинята, нашият го разбрал ден преди петък. Защото до петък той направил една от най-бързите си офанзиви към жена. Много му харесала тази млада жена. Била около 26–27 годишна, с едно меко и естествено желание, което имат

сръбкините. С оня лек привкус на сексуална готовност, която излъчват всичките техни музикални видеоклипове. Още вечерта след първия разговор той я поканил на вечеря. Тя се съгласила, но да бъде някъде не в центъра. И се разбрали той да я чака в ресторанта пред гарата. След като купил цветя и вече изпушвал третата си цигара пред ресторанта, той видял девойката в един камион. Тя много ловко паркирала този немалък автомобил на улицата, заключила го внимателно, оправила светлата си рокля, изненадващо чиста, и се запътила към ресторанта. Това доста впечатлило нашия и той решил да пита все пак, но по-късно. Вечерята преминала хубаво и по балкански с ракия, мешана скара, с вино и цигари. Достигнала се една емоционална близост на откровение. Любо не предприемал нищо по-агресивно. Просто слушал. А имало какво да научи. В съседната държава всъщност се водела необявена война. И двете страни имали свое кредо, доводи и претенции. Лошото е, че страдал обикновеният човек. Умирали хора. Убили брата на Кристина в провинцията Косово. Баща нямала. Само майка и роднини, които разчитали на нея. И тя припечелвала от търговия. Някои я наричали черна. Те оцелявали. Искала от Любо тази услуга срещу заплащане. Тя щяла да пътува с камиона. Онзи отвън, натоварен с обикновени продукти. Той — след нея. Тя щяла да остави камиона в Сърбия, а той да я прибере до София.

Вечерта преминала бързо и неусетно, говорили много. Графа не пропуснал да ѝ развие две-три теории от неговите, изпитана марка за „сваляне“. Тя също много говорила и се смяла. С онзи звънлив смях на млада жена, още девойка, който кара много сърца да трепват в чувства. Следващите дни минали бързо. В петък вечерта всичко било наред. Кристина шофирала удивително бързо и за двадесет минути пристигнали на границата. Митницата била задръстена с коли. Камионът се наредил на опашка, а нашият гарирал на паркинга. Качил се в кабината и дълго говорили за различни неща от живота. Времето не помръдвало. Минавало полунощ, към два часа Кристина нежно го целунала, вече близостта им била стигнала дотам, нежно поставила глава на рамото му за минута. Любо усетил твърдите ѝ гърди до тялото си, но като никога нищо еротично не изпитал в този момент. За чувствата, които бушували в него, и до днес нищо не споменава. Тя го помолила да я чака в колата поне два часа, щяла да се върне при него. Сега да слезнел, защото ставало два часът и братовчед ѝ трябвало да се

яви от Сръбско. Нашият слязъл и от колата си виждал движението и на нашите митничари, и на войниците от европейските сили. Макар и късно, ония проверявали усърдно всеки камион. В един момент настъпило някакво раздвижване, двата буса пред Кристина започнали да правят безсмислени маневри. Напред-назад докато задръстили движението и в двете посоки. В един момент с пълна газ Кристина потеглила към бариерите. Войници и граничари се разбягали. Проехтели изстрели. Без да спира, камионът счупил двете бариери и продължил в Сърбия. Чул се вой на сирени, викове, настъпила суматоха. Раздвижили се коли, митничарски, полицейски и всякакви други. Нашият бръкнал в джоба си за цигара, като се чудел какво да прави. Ситуацията приличала на екшън, ама с истински герои. В това време напипал хартия в джоба си. Писмо. Когато го прегръщала, Кристина явно го пъхнала там.

Нашият не е от страхливите, но тоя път му се свил стомахът. На бележката не пишело обаче нещо особено.

„Любомир, пишела девойката, благодаря ти. Парите ще ти ги платят еди-къде си, утре. Не ме чакай, за да не загазиш. Извинявай, че не ти казах истината. Много те харесвам“. Подпис: Кристина. И отдолу добавено „Като мъж ставаш за всичко, верни са слуховете в твоята Коньовица. К.“

Графа се раздразил, но осъзнал, че там вече няма работа и леко-леко се измъкнал. След половин час бил вкъщи, но до сутринта не мигнал. Препрочитал бележката и изпушил пакет цигари. Не изчакал денят да започне и отпрашил към посочения адрес. Лесно го намерил, бил в Западния парк: блок, вход, всичко. При позвъняването зад шпионката се чул шепот и говор на хора. Отворил му брадясал мъж и без звук го поканил да влезе. Вътре имало няколко мъже. Царяла напрегната тишина. Отброили му сто марки и го погледнали въпросително, да си ходи. Никой не говорел. Правели явно конспирация. Графа се ядосал:

— Вижте, приятели — прокашлял гласа си той, — не съм дошъл за парите. Вашето момиче ме трогна с това, което прави. Вие знаете кой съм. Оная вечер вие двамата — посочил двама от хората — бяхте на другата маса в кръчмата. Запомних ви. Пиехте мастика, по четири изпихте и не повишихте глас. Затова ви запомних. Какво става с Кристина?

Тогава един от мъжете се приближил до Графа и го погледнал в очите. Бил висок, с широки рамене, но добър поглед. Нашият също обаче бил скроен незле и с хубав профил. Двамата мъже стояли в един незнаен хол, гледали се мълчаливо и сърбинът промълвил:

— Няма я Кристина. Ти, друже, не гледаш ли телевизия? Снощи е загинала. Убили са я европейците. Не шиптари, не бандити. Европа я затри.

На Любо му се подкосили краката. Седнал и почувствал, че му се повръща. Нямало думи в стаята. Само гадно мълчание — дето се лепи по дрехите и пада тежко по пода. Като мръсни парцали с грес. Нямало какво да се каже. Тръгнал си и не се обърнал повече. Знаел, че за последен път вижда тези хора — балканци, славяни и комшии. Каквито и да били, каквото и да правели, нищо не плащало един живот. Седнал в колата и на този зрял мъж му се приплакало. Ей така, отведнъж. И си спомнил предишната нощ. Разговорите с Кристина. Казват, че човек си предусещал смъртта. Едва ли е така. Нали тогава щяхме да я предотвратяваме. Но това, което Кристина говорела като монолог, се запечатало в съзнанието на Любо за цял живот. Той ни го каза по-късно така:

ТОВА Е МИСЛИЛО ЕДНО КРАСИВО МОМИЧЕ, ЗРЯЛА ЖЕНА НА 26 ГОДИНИ

„Животът е като една казарма. Щеш не щеш, имаш дневен режим. Какво се прави в казармата? Сутрин се става, закуска, учение, стрелби и прочее. Следобед — чистене на оръжието, строева и пак отново — проверки, дежурства. Но има в устава един час, наречен «лично време». Дали якичка ще зашиеш, писмо на мама ще напишеш или на любимата, това си е твое време. Така е и в живота: работа, деца, болести, безпаричие, дори война. Но трябва, ако си човек, ако искаш да оцелееш и животът да не те смаже, да имаш всеки ден, ама всеки ден, един час лично време. Твой час. Не на мъжа, не на децата. Дали, каже, ще пиеш след работа с колежки, или ще се шляеш по магазините на града, е твой избор. Но този час е твой. На никого не трябва да позволяваш да ти го отнеме. Нека да сумти свекървата и да завижда етървата. Ти просто живеј

твоя един час на ден, както ти желаеш. Превърни се за час в онова момиче от детството с ожулените колена. Или гимназистката, тръгваща за първа среща. Обикаляй познати места, хвърляй камъчета в реката, дишай твоя въздух. Бъди личност“.

Никой от тайфата не беше виждал Графа толкова дълбоко трогнат, когато ни разказваше това. Явно обичаше това момиче. Дали защото не беше го притежавал? Или защото тя беше различна? Една непозната различна жена.

ТЕОРИЯ ЗА МЪЖКАРИТЕ

Графа казва така:

„Господ, когато направил земята и я населил с различни твари, дошло време и за хората. Това за Адам и Ева не било вярно. Господ си бил направил много хора — и мъже, и жени. Да се плодят, множат и величавят името Господне. Както пишело в Библията. Обаче Господ, като умен човек, за да не се губи време, направо си бил направил хората, нали са негови чада, по професии и задължения. И започнал да ги ръси по земята. Като върху пица. С две шепи посипал орачи, три шепи овчари, по малко шивачи, готвачи и прочее. И жени. Колкото мъже, толкова и жени. Обаче му се видяла постна тая Земя. И се сетил за солта. То си има и такъв лаф — «солта на земята». Е, ми тия били ебачите. Тях сипвал по малко, да не пресоли пицата. Той всъщност я пресолил в началото. В краищата, наречени Содом и Гомор. И там, естествено, пицата прегоряла. Но това е друга история. Основният извод бил:

Над Коноьовица са изсипали три-четири зрънца от тия баш майсторите, мъжкарите. Е, разбира се, ние сме били това начело с него Графа. И какво следва от това, че тия мъже не били за една жена? Тяхната роля била да осоляват голямо парче от пицата. Да е вкусно на всички. Особено най-меките места към средата, тоест най-хубавите жени. Щото и хубавата жена си е била създадена от бога да радва много мъже. А не само един, който да я затвори като онази девица Калиопа (намигване, че знаем Яворов), да линее горката. Ми тя си е за нас, к'во лошо? А не някой ревнивец, да я тормози. Той затова и Любо

още не бил женен. За да може да изпълнява Божията воля. Да прави много жени щастливи. Такъв си бил жалостив и с добро, широко сърце.“

Край на теорията.

* * *

В това повествование се говори предимно за Любо Графа, макар че авторът не искаше да е така. Само че както и да се завърти действието, той се явява. Защото и сега е жив и здрав, от плът и кръв. Малко над петдесетте и живее в Западния парк. Телефонът му е ... който трябва и която иска, го знае.

Всъщност Любо говореше малко за работата си. Той работеше по едно време в един институт в отдел за продажби. И този институт не знае какво загуби, като напусна нашият човек. Само той можеше да пробута такава некачествена стока на някого, и то в чужбина, пък било то и азиатска република.

Как го правеше той номер, беше тайна на Графа и отчасти на махалата. А тайната беше проста. Той беше поставил две условия на своя шеф. Да ходи на място в предприятието или държавата, която трябваше да закупи продукцията, и второто условие — да бъде сам на преговорите. Още се помнят ударите му, когато едно предприятие в едно родопско село с 400 къщи купи 500 разпределителни кутии за кабелна телевизия. В селото имаше 50 телевизора, хващаха се две програми с антена, а хората бяха утрепани от работа с тютюна, така че вечер пиеха по една ракия и заспиваха в девет. И там Графа след двудневен престой продаде залежалата стока, и то на цена като за чужбина. Как го направи той номер, се разбра по-късно.

Беше пристигнал в селото и право при кмета. А то кметица. Млада, леко пълна и руса, руса, та чак бяла. Нашият преглътнал на сухо и веднага прехвърлил моделите за успех. Модел първи с цветята отпадал. Тук хората били кибритлии и можело и до крамола да се стигне. От втори до осми прием били приложими за големия град. Като гледал, Любо трябвало да приложи дванайсети вариант. С малко изменение. И така постъпил.

Попитал веднага за мъжа. Девойката кметица се изчервила и казала, че той е в Турция на гурбет. От шест месеца. Нашият веднага пристъпил към въпроса директно. Той искал да помогне. Ако тия неща се купели от селото, щяло да има комисионна за нея. И заводът, не той, щял да я покани в София на екскурзия. Той можел само да ѝ бъде гид. Да я придружи до Копитото, Панчарево и Банкя. И до Рилския манастир. Ако иска само. Той не се натрапвал, това било фирмена политика. А тези разпределителни кутии били не само за телевизия. В тях можело да се постави микрофон и тя, кметицата, можела да знае във всяка къща какво се говори. Било нечестно, но щяла да знае само тя. А честно ли е да им сменят имената на тия хубави хора? Ето тя, кметица, че ако тя била в София, направо в телевизията щяла да чете новините на два езика. И с тая хубост...

Какво е станало после, Любо мълчи — първи закон на махалата — „Тарикат мъж не писка“, но всички разпределителни кутии били изкупени и монтирани по къщите по заповед на кметицата. Тези черни кутии по-късно действително послужили за кабелна телевизия, но чак след десет години.

С тази кметица Графа изкара поредната си връзка и само разстоянието и връщането на мъжа ѝ го лиши от едни хубави посещения на тази жена в столицата на два-три месеца. Но веднъж и той ѝ помогнал в нужда и в тази случка взе участие и журналистът Боби Б. Тогавя бяха времената на първите дискотеки у нас. Който имаше мощна уредба и музика, се хващаше да озвучава сватби, колективни и другарски срещи и прочее. Журналистът Боби Б. ходеше и по провинцията. Уговаряше си сватби и добре печелеше.

Когато Графа ходеше с кметицата, той винаги се показваше кавалер, плащаше, черпеше и купуваше нейния билет за рейса, когато тя идваше до София на „семинар“. Много „семинар“ беше, много нещо. В един момент се наложи някакви пари да се платят някъде. Тя поиска от Любо назаем и после ги върна жената.

Графа нямаше, но затова беше тартор, защото като обещаеше, че ще ги даде след една седмица, „щото в банката правели инвентаризация“, той държеше на думата си. Въпросът беше как да ги намери тия 1000 лева. Този въпрос се обсъди една вечер на поредната сбирка в „Сивият кон“. Всички дълго мислихме как да помогнем на приятеля. Боби Б. предложи да вземе Графа за втори дисководещ. В

събота правел сватба в едно село. Уговорката била за 300 лева. Щял да му ги даде. Любо се съгласил, че както казвал Остап Бендер, имало 400 сравнително честни начина да се изкарват пари. Е, той се надявал да му хрумне един от тях. И в събота тръгнали. Селото било близко до София. Чисто шопско. Викали му „айдушкото село“. Най-чистото село. Нямаło една циганска къща. Причината била проста. Там хората били толкова крадливи, че циганин не се задържал. Щял да умре от глад. Но като имали пари, не се скъпели, черпели наред. Били особени на крайностите. Наблизо имало открита мина за уран. Водата била сладка. С една дума, ендемичен район. Хората се шегували, че тук се раждали или улави, или гении. Гении още нямаło.

Сватбата започнала добре. Била богата сватба. Ядене и пиене на корем. И поздравии завалили. Всеки по пет лева. На микрофона се сменяли Боби Б. и Любо. През цялото време нашият смятал оборота. А бе събирали към триста и петдесет лева, а му трябвали хиляда. А пари сватбарите имали. Само на булката накачили към петстотин лева венец на главата. Тогава от зор го споходило провидението. И без това парите били за кметицата, за лекарства нещо, на някого. И съдбата го дарила с „остър ум“ — негов лаф.

Извикал бащата на булката настрана и му казал:

— Така и така не ви казахме, но в оная черна кутия, дето свири, има вътре и камера. С нея снимаме сватбата, ако искате да я имате на видео. Един филм струва хиляда лева. Мислехме, че сте по сиромаси и да не ви засрамим пред сватозете и другата рода.

— Кой, ние ли сме сиромаси? — засегнал се оня. — Аз — казал — на дъщерята кола „Рено“ съм купил, та да ударя сватозете у земи. Така че ето ти хиляда лева и снимай. Ама повече нашите.

И по едно време Боби Б. забелязал, че хорото се вие и все към едната колона завива — все там, в колоната, гледали всички. Изместили чак масите по-наляво. Родата на булката все там кючеци друсали. Към черната кутия се пулели и физиономии правели, тях не забелязвали вече. Сватбата продължила близо два часа над уговорката. А Любо се загубил по едно време. Няколко пъти до клозета ходил и все с бащата на булката излизал от там. По ръце се държали и се смеели. И гледали другата рода така тарикатски, високомерно. Накрая си тръгнали и Графа пресметнал печалбата. Били изкарали две хиляди лева. Разделил ги по равно и заклел Боби Б. една година в тоя район да

не се вясва. И никакви такива, телефони да не дава. Тогава още нямаше тази мода на визитните картички. Че може и бой да ядат, ако ги хванат.

— Е как пък измисли камера? — чудел се Боби Б. — То в телевизията няма преносими, та ние и в колоната ще я скрием.

Любо го изгледал и казал:

— От зор, така се мисли от зор. Пари има ли в България? Има! Обаче ние имаме ли? Нямаме... Живее ли ни се? Да. И к'во — просто трябва да ги намерим по сравнително честен начин. Като великия Бендер. А всички знаехме за Бендер.

* * *

Ако за англичаните стадионът е мястото за изливане на енергия, на американците е в работата, то на нас българите мястото за фукня е кръчмата, капанчето или бирарията на ъгъла. Там се развиват всички теории, там се чертаят грандиозни планове, които често свършват на другия ден до обед, но пак са си грандиозни.

Една вечер част от тайфата на Любо беше в една кръчма в Банишора. На гости на Рашо Банишореца. Тоя Рашо беше нещо като конкуренция на Любо по отношение на жените. Беше действително хубав мъж, приличаше на Джордж Харисън от оная снимка в „Белия албум“. След като ни поръча по една ракия — бяхме на негова територия — той започна отдалече да се фука и леко заяжда с Любо. Графа мълчеше и спазваше приличие до втория коняк. След като обаче Рашо го поднесе за оня случай, дето нашият висял цяла нощ в един вход заключен, и Графа го засече за двете напикавания на Банишореца, писна му и си отвори устата. Ние, компанията, най обичахме такива директни спорове, от които извличахме много житейски поуки и порядко грешахме. Все пак е по-гот някой преди теб да се е опарил и ти да знаеш, че „криво железото от огън навън не се рита с гуменка“.

Двамата продължиха да се заяждат взаимно и да се кодошат добронамерено и накрая се разказаха и трите случая.

Първият беше с Любо в ония високите блокове по 14 етажа, първите в началото на Красна поляна. Имал нашият там една девойка, съпруга на военен. Графа винаги е спазвал закона за собствен терен.

Тогава обаче така се случило, че военният бил на учение. И учението го давали същата вечер по телевизията. И било в Сливен. И нашият решил да престъпи закона и да прекара една нощ на терена на девойката. Вечерта започнала добре — хапване, пийване и галенка. Бавна и продължителна любовна игра. И като в тъп виц към единадесет часа се позвънило. От долу, от входа. Той се заключвал. По домофона се чул гласът на съпруга — любимата да му отвори. За минута, какво ти за минута — за 12 секунди Любо се намерил на горната площадка между етажите. С дрехи и обувки в ръце, гол. Намърдал се в шахтата и се облякъл. Мъжът шумно се прибрал и нашият тихо се смъкнал към партера. Там обаче вратата на входа се оказала заключена. Било около полунощ. Все някой щял да се прибере. За жалост в този блок на военни явно нямало млади хора. До пет часа сутринта Графа изкарал между първия и втория етаж. За цял живот запомнил това. И винаги, когато го разказвал, намирал съчувствие в истинските мъже. Явно и други са попадали на негово място. Два пъти бил пишкал в мивката на шахтата, а не като Рашо в гащите да го изпусне.

Следващите два случая били на Рашо Банишореца. Отишъл той при една нежна девойка, в една къща към Западния парк. На първия етаж живеела тя, а на втория майка ѝ, глуха вече женица. По всички правила на разказа съпругът бил на село, селото в Балкана. Нощта преминала като при „коньовичарин“, с всички подробности и екстри. Хубаво мислел Рашо си тръгне в малките часове, но се унесъл в дрямка „на един фотьойл“. Онази дрямка след добре свършената работа. И пак, както става в тъпите истории, по едно време се чуло прищракване на ключ. Било към шест сутринта. Опитът на гонен, настиган и бит любовник за секунди изстрелял тренираното му тяло към балкона. Добре че бил с дрехите си. Мъжки глас се чул в коридора. Жената тактично излязла от стаята и заговорила мъжа си в кухнята, за да даде време на Рашо. Банишореца погледнал през балкона. Отдолу имало магазин — височина 2–3 метра. Нямало изход, прекрачил през парапета и тупнал долу. В момента, когато се изправил, някой поставил ръка на рамото му.

„Е, тогава се изпуснах. Направо се напиках в крачола. Целият се подмокрех“, споделил следобеда на Любо. Бил някакъв човечец и

попитал дали е отворен магазинът за цигари. Какви цигари бе, братче, помислил Рашо, аз ще умра от шубе, оня цигари търси.

Вторият случай бил още по-мръсен. На една вила в Кътина пак Банишореца замръкнал с „чуждо“. Било късна есен, дъждовно, как да се върне до София. А и мъжът на девойката бил дежурен в Кремиковци. Правили всичко, както си е. И пак, като в предвидим филм, се чул ключ в бравата. За отстъпление оставал само пътят през балкона. Там обаче, картината насираща, било високо 4–5 метра, втори етаж. Ситуацията ставала критична, тука щяло да се мре. Кътинци били ония шопи, дето пръст режат вместо нокът. На балкона нашият съзрял един кашон от телевизор, руски „Рубин“. Свил се зад него и примрял. Мъжът се мотал нещо в стаята и по едно време се отворила балконската врата. Една ръка се подала и хвърлила един фас през парапета. И докато той фас, като в забавен каданс пред очите на Рашо се превъртал и падал, една издайна струйка пикня се спускала по крачола му. Мъжът се мотал още малко в къщата, според Рашо били часове, и отпрашил нанякъде. Жената веднага изскочила на балкона, да види нашия. Рашо ни жив, ни умрял набързо се шумугнал в банята, позабърсал се с кърпата и хайде да го няма. Оная се молела да я оправи, била полугола и смъкнала всичко от себе си за секунда, „но кой ти гледа бе, братче“. Нашият се сурнал през полето, та час и нещо до гарата в Нови Искър. Оттогава и той никога не нарушавал правилото за собствения терен.

Дори оная вечер в кръчмата пак цитира баналната шега: комедия е, когато имаш момиче, а нямаш квартира, трагедия — имаш квартира, нямаш девойка, а трагикомедия, когато имаш и двете, а си на комсомолско събрание. Тогава в ония години Комсомолът си беше втора милиция, мърдане няма.

Любо много се кефеше нея вечер. Банишореца се беше замислил по едно време за нещо. Явно ровеше в паметта си. Като се знаеше, че поначало банишорци са „по-лабави“ в мисленето, това явно му костваше много усилия. По едно време очите на домакина светнаха и той поднесе Любо за Мавзолея.

Тогава Любо беше „забил“ едно гадже от Плевен. В един топъл летен ден се мотали по градската градина. Любо по дънки, тесни, впити в него и тениска. Тя също по блузка без нищо отдолу. Парче и половина.

А бе, плевенчанка. Натиска нашият девойчето по пейките и му се иска, та му се плаче. По едно време тя поискала да види Георги Димитров, не била влизала в Мавзолея. Нарездат се на опашката, тогава и опашка имаше за този мазохизъм, да гледаш трупа на един умрял преди години човек. На опашката се притискат, на девойчето гърдите се допират до нашия, чак ще се скъса ципът. На входа проверяващият офицер в един момент се заглежда на Любо в пакета. Ту в чатала гледал, ту в лицето се взирал, и то строго. А нашият си имаше какво да покаже. Влизат вътре, там студено, гледат мумията, Графа си държи девойчето за ръка, зер, умрелият си е там, няма да мръдне, а тази до него — топла, в плът и кръв, да я схрускаш. Излизат и същият офицер вика с един пръст Любо:

— Другарю, елате, ако обичате за справка.

На нашия му се вкиснало, нали постоянно си беше в някакво прегрешение, без да знае какво точно, и винаги си го беше шубе от милицията.

Оня го вкарва в една стая, иска му строго паспорта, разглежда го дълго и мълчаливо. Дори от време на време сравнява снимката с лицето. На Любо му се припикало от зор.

Офицерът започнал строго:

— Е, сега, какво правим, а другарю Димитров? И вие със същото име като Вожда и Учителя, а какво, провокации ли? Мирише на диверсия май...

На нашия му затреперила брадичката:

— А-а, какви провокации, другарю полковник?

Оня бил старши лейтенант, но винаги така се казваше при срещи с офицери, уж не се знаят чиновете.

— Как какви? — продължава оня строго. — Каква е тая ерекция и демонстрация на полова мощ? Всички хора сериозни, отдават почит, а вие с девойка и в ерекция. Да ви се види колко сте мъж, а? Какво ще си помислят чужденците, само вие ли сте мъж у нас? Влизате на такова място, а сте се напърчили като коч, не — като нерез, като скопен нерез. Я седнете и напишете всичко как е било.

— Ама, кое как е? — на Любо му се сковало ченето. — Нищо не съм направил. То си е природа, пикаеше ми се. От уважение към другаря Димитров се бях отлабил — затепвал Графа.

— А, така значи, пикае ти се. Сега ще ти се и присере — продължил милиционерът ледено. — Сядай и пиши или по-точно, я подпиши това предупреждение и оттук направо у вас. Ако ни потрѣбваш, колегите от районното ще те приберат... тоест ще те поканят за малка справка. И подал един лист на Любо. Той видял трите си имена отгоре и два-три реда и подписал, без да чете.

— Свободен сте и чакайте справка от районното — казал оня и подал паспорта.

Настроението било развалено за дни. Не знаел какво е направил, какво е подписал, но знаел, че милицията знае всичко и ако не подпише сега, ще го намерят отново. Чудил се каква е разликата между нерез, коч и скопен нерез. Май че скопеният нерез си е бил обикновен шопар, ама не бил сигурен. Щом казва милицията, а тя знае, сигурно е такъв.

Историята има и продължение. Вечерта в „Сивият кон“ към девет влязъл Рашо Банишореца и поздравил компанията. Обърнал се към Любо и попитал:

— А бе, Графе, защо си лъгал така за мен?

— Какво бе, Рашо? Знаеш, че съм мъжкар и не говоря зад гърба на никого. Аз се бия лице в лице — казал Любо. Днес явно нямал добър ден.

— Как да не си говорил, даже си написал и донос срещу мен в милицията. Работата е сериозна.

Работата ставала дебела. Любо чак се изпотил. Банишореца продължил:

— Говорил си зад гърба ми лъжи бе, Графе, а уж сме приятели. Казал си, че ми е 32 сантиметра. Не е верно, само 23 сенти е. И друго си писал. Ето ти подписа — и извадил един документ.

„Аз, долуподписаният Любомир и така нататък, от Коньовица, заявявам пред народната милиция, че Рашо Банишореца е пич над мен и по всяко време може да получи половината от пиенето ми, в която и да е кръчма. А аз съм само «развеждач», «плащач» и «изпращач» на девойките за разлика от Рашо, който е най-паче е...ч. Подпис.“

И хвърлил хартията на масата. Всички се втренчили и зачели. Вярно било.

— Ей, мама ти! — ударил Любо по масата. — Брат ти ли беше днеска на Мавзолея, мама ви банишорска? А бе нещо ми се видя

познат, ама нали беше катаджия на Княжево.

— А бе беше, обаче нали те прецака, хайде сега черпи, че ти пресъхна гърлото, нали?

— Мен и гъзът ми пресъхна там, ама ще черпя — отвърна Любо и повика Мими сервитьорката за още пиене. Вечерта продължи с много разговори и шеги. Графа уж говореше и се смееше, но му беше нещо криво. И му личеше, че мисли. Той като мислеше, една малка бръчка, вертикална, се появяваше между веждите му. И дигаше веждите, които се закръгляха. Ставаше хем гяволит, хем смешен, но никой не смееше да му го каже.

— Ти пък си си попикавал четката за зъби — ни в клин, ни в ръкав изтърси Любо по едно време. Явно много яко беше мислил и премятал през ума си неща и случки с Рашо.

— Е, на всеки може да се случи — не отрече Рашо.

Ситуацията е следната. Вечер. Звънват ти да излезеш към полунощ, щото нещо някъде става — има купон. Ти си миеш зъбите, може ли без това? Обаче ти се пикае. Знайно е, че 80% от мъжете при удобен случай пикаят в мивката. И Рашо — защото това станало с Рашо. Мие зъби той и пуска една вода. Пуснал водата, та станали две води. И като трябвало да си изплакне четката, то к'во — попикал я. Станало му смешно и по-късно го разказал на един авер.

За тая случка го поднесе Любо.

— Е, ми като е голям дедовият, то мивката си идва малка — контрираше Раши и тая вечер Банишора и Коньовица бяха 1:1.

* * *

Всъщност между Коньовица и Банишора, както се твърдеше ония години, никога не е имало някаква гадна вражда или по-сериозни инциденти. Легенди са слуховете, че в реката редовно са падали бойци и от двете страни при поредните сбивания. Вярно, че на моста на „Опълченска“ спукаха главата на Симо Рендето с парче тухла и той падна, обаче падна не в канала, а се сурна по насипа. Вярно, че се оваля в лайната от снощните пияници, и то естествено банишорци, но това беше, защото седмица по-рано открадна стария запорожец на Вельовия баща. И не само го открадна, да се повози, но сгази три

кокошки и се блъсна в оградата на оная къща, дето е живял Алеко Константинов. И когато милицията го подгонила, но не го хванала, той пуснал слуха, че колата си я бил карал Вельо. И цялата история се случила, защото Вельо имал да му връща три лева, дето нашият му дал, за да излезе с Юлия. Проблемът бил и в колата, щото кражбата била в рамките на две улици за сплашване и в това, че след като сгазил кокошките и побягнал, след няколко метра се върнал, взел убитите птици и с бърз бяг се спасил през реката към къщите по „Симеон“. За тия три кокошки после му спускаха главата, защото не можаха да го хванат и само го замеряха с тухли и хоросан, доста подло използвайки, че Банишора е по-високо. Що се отнася до Юлия, всички от нас искаха да спят с нея, първо, защото ставаше за всичко, и второ, защото беше от другата, вражеска махала. Всъщност там се прояви Боби Б., който направи голям жест за онова време — подари една малка плоча на Битълсите — оная с „Help“ и „I’m down“, но и Юлия му се отблагодари. Тогава за един сингъл направо си се печелеше едно чукане. А не да се лъже, че тогава само се е ходело хванати за ръка. Имаше си и любов, и секс, и всичко.

Такива бяха тогава нещата.

ЕПИЛОГ (КОЕТО ЗНАЧИ СТИГА)

„Ние сме си тук и който иска да ни види, да дойде в «Сивият кон»“ — така каза Любо. И авторът спира.

Само че, като прочете ръкописа, Графа седна на другата маса, нещо писа-бриса и по едно време каза на автора:

„А сега сложи за финал и т’ва дето го надрасках за пет минути. Да знаят хората, че съм истински.“

И авторът, т.е. аз казах: „Добре Графе“

И го сложих, това по долу. Да се знае, че Любо Графа е истински и нежна душа и всичко. Е спирам.

*Защо к’ат пия алкохол
Ми идват лесно много рими
Дали това е Рок-енд-рол
Изсвирен в кръчмите любими.*

*Това което е във мен
Го чувствам и без много думи
Това е просто занаят
Да „сваляш“ и да не загубиш.*

*Обичам всеки ден и миг
И много музика край мене
Момичешки среднощен вик
И къси рокли нощно време.*

*И много рок-енд-рол и струни
И сандвич, бира и море
И много музика без думи
Е тъй живота е добре.*

Любо Графа

„Чао, пичове от онези дни, и до скоро“ — пак лаф на Любо.
Чао.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.